Sir Arthur Conan Doyle

Crimele din Baltimore

Arthur Conan Doyle

EDITURA PENTRU LITERATURA
CLASICĂ ŞI CONTEMPORANĂ
2012

Sir Arthur Conan Doyle

CRIMELE DIN BALTIMORE

EDITURA PENTRU LITERATURA
CLASICĂ ŞI CONTEMPORANĂ
2012

CAPITOLUL I

O ÎNTRERUPERE NEAŞTEPTATĂ A UNEI CĂLĂTORII

Printre călătorii care se-ntorceau dintr-o excursie de plăcere, pe ţărmurile măreţe ale Marilor Lacuri, în nord-estul Statelor Unite, la Baltimore, un oraş mare şi frumos, al comerţului şi al universitarilor, situat pe Chesapeake Bay, şi care tocmai părăseau sala gării drumului de fier Ohio-Baltimore, se aflau şi detectivii Sherlock Holmes şi Harry Taxon, ajutorul sau credincios.

Ei aveau de gând ca, fără să mai întârzie la Baltimore, unde stătuseră mai mult timp, înainte de a întreprinde această călătorie de plăcere în regiunea lacurilor, să se îndrepte numaidecât spre Locust-Point, portul oraşului Baltimore şi staţia finală a vapoarelor transatlantice, de unde să plece chiar în ziua aceea spre Londra, îmbarcându-se pe iahtul „Sniveler", ce trebuia să treacă şi pe la Liverpool.

Tocmai voiau să se urce într-o trăsura, când atenţia le fu atrasă de o mulţime de oameni, ce se

strânsese într-un colț de stradă, din apropierea gării.

După cum se încredința numaidecât, mulțimea se oprise din pricina unui anunț, ce vestea: „3 000 de dolari recompensă celui care va putea să predea poliției pe ucigaşul sau pe ucigaşii băiatului care a fost găsit măcelărit în noaptea de 26 ale lunii pe o alee singuratică din parcul Druit-Hill. Victima este în vârstă de paisprezece-cincisprezece ani şi, după cum poliția a descoperit până acum, a fost elevul uneia din şcolile bune de aici. Era înalt, mare, puternic, blond, cu ochii albaştri, cu fața roşie, frumoasă, şi cu un nas de grec. Era îmbrăcat într-un costum cenuşiu, vărgat. Purta o şapca şcolărească şi, după mărturisirea unei rude care l-a văzut ultima oară în viață, avea un ceasornic vechi, moştenire lăsata în familie din tată în fiu. Toți cei care au văzut sau au vorbit cu Charley Dauforth — acesta este numele celui omorât — în intervalul dintre 24 ale lunii, seara, la ora 9 şi jumătate, când şi-a părăsit locuința din Harrison Avenue şi când a fost văzut ultima oară, şi până în seara de 25, când e probabil că a fost omorât, sunt rugați să anunțe numaidecât secția principală de poliție din strada Washington”.

Sherlock Holmes citi anunțul cu cea mai mare luare aminte. Părea că voia să-şi întipărească bine în minte toate cuvintele din înştiințarea poliției.

Tânărul sau asistent, Harry Taxon, observa cu mult interes expresia feței renumitului sau maestru. El ştiu numaidecât ca Sherlock Holmes voia să cerceteze cazul acesta. Şi când maestrul sau se interesa de ceva, nu se oprea până când nu descoperea totul.

Cadavrul care fusese găsit ciopârtit trebuia să deştepte un interes cu totul neobişnuit la un om ca Sherlock Holmes, criminalist din creştet până-n tălpi. Recompensa promisă de 3.000 de dolari nu-l interesa, desigur; deloc. El se întoarse la Harry şi zise:

— N-o să plecăm azi, băiatule. Înainte de a porni spre casă ne vom interesa de cercetările pe care le face poliția de aici în privința autorilor acestei crime. Să ne ducem imediat la secția din strada Washington, ca să ni se dea amănunte complete. Nădăjduiesc că domnul inspector al poliției n-o să aibă nimic de zis împotriva ajutorului pe care vrem să i-l dăm.

Cei doi detectivi se urcară într-o trăsura ce tocmai trecea prin fața lor şi, după câteva minute, se aflau în cabinetul particular al domnului Harcourt, prefectul poliției din Baltimore. Funcționarul fu foarte vesel, făcând cunoştință cu celebrul detectiv şi cu tânărul sau ajutor.

— Mă simt fericit, le-a zis el, când află scopul vizitei lor, că vreți să vă folosiți geniul şi puterea de

muncă pentru cercetarea cazului Dauforth. Se pare că aceste crime asupra băieților au ajuns o epidemie în Baltimore. Într-un sfert de an, cinci copii au căzut victime unor ucigaşi necunoscuți. Populația este grozav de neliniştită din pricina acestor crime înfiorătoare şi misterioase, iar presa arunca asupra autorităților polițieneşti tot felul de imputări, că n-a fost încă în stare să-l descopere pe făptuitor şi alte asemenea. În aceste împrejurări, ajutorul dumneavoastră ne va fi de cel mai mare folos. Dacă sunteți hotărât să ne-ajutați, atunci vă voi da atât dumneavoastră, cât şi domnului Harry Taxon cele mai depline puteri, astfel încât să nu întâmpinați nici o piedică în urmărirea ucigaşului şi să puteți proceda oricând la arestarea lui pe baza cărților de legitimație.

— Vă sunt foarte recunoscător pentru bunăvoința dv., domnule Harcou, răspunse Holmes, şi vă rog să luați numaidecât măsurile necesare.

— Voi însărcina îndată pe secretarul meu să vă întocmească legitimațiile de care aveți nevoie, răspunse dl Harcou şi trecu într-o odaie de alături.

— Şi acum vă voi povesti, urmă el după ce se întoarse la vizitatorii săi, ce am aflat până acum în cazul Dauforth. Dar ce le povesti prefectul poliției nu era, la drept vorbind, mult mai mult decât ce Sherlock Holmes şi Harry Taxon citiseră pe afiş. Noi au fost numai informațiile pe care Harcourt le-a

oferit, că medicii legişti descoperiseră la victimă, cu toate că, victima fusese ciopârțită, o hernie în partea stânga, ce condusese la stabilirea identității băiatului ucis.

Cercetările făcute la spitalele din Baltimore dovediră în curând că, într-adevăr, cu puțin timp mai înainte, un băiat de vârsta celui ucis fusese consultat de hernie într-unul din spitalele evreieşti. Se putu descoperi şi infirmierul al cărui ajutor îl ceruse băiatul.

Infirmierul şi doctorul Barry, de la spitalul evreiesc, recunoscură în cadavrul de la morgă pe bolnavul consultat de ei.

Apoi se aduseră rudele mortului, care locuiau pe strada Washington şi despre care băiatul îi vorbise doctorului; acestea o recunoscură pe ruda lor Charley Dauforth.

— Cadavrele celorlalți patru copii omorați în ultimul timp au fost găsite la fel de desfigurate ca al lui Charley Dauforth? întrebă Holmes

— Tot aşa, zise Harcourt; numai că celorlalte cadavre nu le lipseau brațele, ca lui Dauforth.

— Şi n-aveți nici o bănuiala despre cine ar fi ucigaşii?

— Nu, domnule, suntem cu totul nelămuriți în această privință; numai atât este sigur, ca toate aceste crime au fost săvârşite de una şi aceeaşi persoană. Nu numai felul în care s-au săvârşit ne

face să credem asta, dar şi faptul că victimele n-au fost găsite niciodată în casă, ci afară, în locuri singuratice.

— Charles Dauforth era de neam bun? Părinții lui sunt oameni cu dare de mână?

— Sunt chiar bogați şi fac parte dintre oamenii cei mai bine văzuți din Maryland. James Dauforth, tatăl victimei, e proprietarul unei mari fabrici de bere şi locuieşte în Rockville, un mic oraş, la sud-est de Baltimore. Cum acolo nu se găseşte o şcoala bună el a fost silit să-şi trimită unicul fiul Şi moştenitor în Baltimore, unde putea să intre în final la universitate.

— Spuneați mai adineauri, dl prefect, că băiatul locuia la nişte rude. Oare acestea aveau vreun interes ca băiatul să moară? Le stătea el în calea vreunei moşteniri?

— Hm! Desigur că aceasta presupunere ne-am făcut-o şi noi. Dauforth, după cum am spus, era singurul fiu la părinți, şi când amândoi ar fi murit, averea însemnata a Dauforthilor i-ar fi rămas lui Bill Dauforth, un mic funcționar de gară, frate cu proprietarul fabricii de bere din Rockville, căruia aceasta-i lăsase copilul în gazdă.

— Dar la ceilalți copii ucişi, împrejurările erau asemănătoare?

— Dimpotrivă, ceilalți aparțineau unor familii sărace.

— Atunci trebuie să conchidem că motivul n-a fost la toate crimele problema banilor.

— Desigur, domnule.

În acel moment intră în încăpere un polițist, anunțând că un domn voia să vorbească neapărat cu prefectul poliției despre cazul Dauforth.

Dl Harcourt îl primi imediat. Era un om foarte corpolent, cu o față roşie, care după toate aparențele arăta astfel din pricina băuturii. Toată înfățişarea lui arăta o puternică agitate lăuntrică, o durere adânca, iar pe obrajii lui se vedeau semne că puțin mai înainte plânsese mult.

— Mă numesc James Dauforth, zise el, înclinându-se greoi în fața şefului poliției, sunt tatăl băiatului care a fost găsit ciopârtit în parcul Druid Hill. Imediat ce-am auzit vestea îngrozitoare, m-am grăbit de la Rockville spre Baltimore, ca să mă duc în locuința fratelui meu, casierul gării. Vroiam să-l întreb dacă nu cumva ei sau soția lui nu puteau şti după purtarea pe care fiul meu o avusese în ultimele zile încotro se dusese la 9 şi jumătate în seara de 24 şi cu cine trebuia să se întâlnească. Voiam mai ales să mă informez cu cine se întâlnea Charley. Se putea prea bine să fi intrat în cine ştie ce anturaj periculos, căci băiatul meu era prea încrezător, din nenorocire, şi-i credea pe tot oamenii care i se arătau prietenoşi.

— Şi ce-ați aflat, domnule Dauforth? întrebă

şeful poliției.

Că Charley nu era în relații decât cu elevi, colegi de vârsta lui şi copii bine crescuți, din familii bune. El nu lipsea niciodată mult de acasă. Cumnată-mea mi-a povestit că mai întotdeauna când ieşea era însoțit de ea sau de bărbatul ei. Dar în seara de 24 ieşise singur şi spusese că se duce la un coleg, să se intereseze de nişte lecții pe care nu le pricepea tocmai bine. Ei nu se gândiră să-l oprească deoarece colegul acela stătea aproape, cale numai de câteva minute, şi apoi pe la ora zece e încă multă lume pe stradă în tot cartierul.

— Domnul şi doamna Dauforth au dat aceleaşi declarații şi primului nostru criminalist, domnul Willis Corduroy, zise Harcourt. Ei au mai adăugat că, atunci când au văzut că băiatul aflat în grija lor nu s-a întors nici în noaptea aceea, nici în ziua următoare, au fost cuprinşi de o spaimă şi de o grijă foarte mari. Interesându-se apoi la şcolarul la care Charley spusese că se duce şi aflând că nici nu fusese la el, ar fi înştiințat imediat poliția despre dispariția băiatului, dar ei crezură că el plecase pe ascuns cu trenul, la ora nouă, la Rockville, căci în timpul din urmă băiatul se plângea mereu că-i este dor de casă şi-şi exprimase de mai multe ori dorința să-şi vadă părinții iubiți.

— Da, e-adevărat, suspină dl James Dautforth, căruia lacrimile îi inundau obrajii; bietul

băiat ne iubea foarte mult, pe mine şi pe mama lui. Ah, ea n-a vrut cu nici un preț să-l lase să plece la Baltimore! Ce bine ar fi fost dacă îi ascultam sfatul! Dar voiam să fac un om mare din băiatul meu, şi asta nu se putea în orăşelul nostru neînsemnat!... Dar, adăuga nenorocitul părinte, şi ochii-i străluciră, iar glasul îi tremura de o agitație puternică, nenorocitul care mi-a răpit tot ce aveam mai scump pe lume îşi va ispăşi pedeapsa căci n-am să mă odihnesc şi o să-mi cheltuiesc toată averea, ca să-l descopăr pe ucigaşul fiului meu. Am să-l duc la eşafod, chiar dacă ar fi propriul frate!

Prefectul poliției tresări.

— Cuvintele dumitale mi se par foarte ciudate... Ai, poate, vreo bănuiala asupra fratelui dumitale, dl Bill Dauforth?

Zicând aceste cuvinte, el îl aținti cu privirea pe fabricantul de bere. Acesta păru a sta la îndoiala şi păru că-i era greu să vorbească, dar îşi întoarse privirea ca şi cum nu-i venea să arunce o bănuiala asupra celui care era din acelaşi sânge cu el. Dar, în cele din urmă, luă o hotărâre:

— Nu pot tăgădui, dl Harcourt, zise el cu o voce înăbuşita, am o oarecare bănuiala asupra lui Bill. Adineauri nu l-am găsit acasă şi când am întrebat-o pe nevastă-sa unde este, s-a zăpăcit aşa de mult încât, fără să vreau, mi-au venit în minte tot felul de bănuieli. Pe fața ei se zugrăvise o spaimă cu

greu stăpânita, glasul începuse să-l tremure, iar când, după ce stătuse zăpăcita câteva minute, îmi răspunse, abia a putut să îngâne că nu ştie unde este, că afacerea asta îngrozitoare, cu fiul meu, îi tulburase probabil mintea şi cine ştie pe unde rătăceşte acum că să-şi mai aline durerea.

— Ei, şi lucrul acesta ar fi aşa de necrezut? se amestecă acum în vorbă Sherlock Holmes, căci privirile prefectului îl rugau de mult să o facă. S-ar putea crede că legăturile dintre unchi şi nepot au fost întotdeauna bune, altfel n-ați fi încredințat copilul fratelui dumneavoastră

— Aveți dreptate, răspunse fabricantul de bere; cel puțin eu am crezut întotdeauna că Bill ținea mult la Charley.

— Şi ce v-a zdruncinat încrederea aşa, deodată?

— O observație ciudată, pe care am făcut-o cu puțin timp mai înainte de a părăsi casa fratelui meu, în camera lui de lucru, răspunse dl Dauforth. Din ziare am văzut că Charley, când a plecat ultima dată din casa unchiului său, în seara de 24, mai avea ceasul său, un obiect moştenit în familia noastră, şi pe care cel mai mare copil îl primea întotdeauna de la tatăl său, în ziua primei împărtăşanii. La întrebarea mea, cumnata mi-a spus că Charley avea ceasul când a plecat. Aşadar, vă închipuiți mirarea mea, sau mai bine zis groaza

mea, când din întâmplare am zărit ceasul într-unul din vasele goale de marmură ce se aflau pe şemineu. Aproape era să mă trădez faţă de doamna Dauforth, scoţând o exclamaţie de spaimă; dar m-am stăpânit tocmai la timp, cum mi-am înfrânat pornirea ce-aveam, să pun mâna în vas şi să scot ceasul şi să-l iau cu mine. Faptul că ceasul fusese dinadins ascuns într-un loc unde se putea bănui uşor că nu va fi găsit m-a făcut să am bănuielile cele mai înfricoşătoare. Şi cu cât mă silesc mai mult să mi le scot din cap, ele câştigă mai mult teren. Tot aceste bănuieli m-au făcut să alerg aici, domnilor, să lămuresc şi lipsa bătătoare la ochi a fratelui meu, căci aceasta, după părerea mea, este în legătura cu omorul. Trebuie să admiteţi că găsirea ceasului în vasul de pe şemineu aruncă o lumină ciudată asupra fratelui meu.

— Fiţi sigur, dl Dauforth, luă atunci cuvântul prefectul poliţiei, că poliţia va face tot ce-i va sta în putină să-l găsească pe criminal.

El se întoarse apoi spre biroul său, unde secretarul ce lucra în camera de alături tocmai pusese legitimaţia necesară lui Sherlock Holmes, pe care prefectul trebuia s-o iscălească, iar după ce acesta o iscăli, i-o înmâna detectivului.

Acesta o băgă în buzunar, mulţumind. Mai înainte însă de a pleca împreună cu Harry, când să se despartă de dl Harcourt şi de fabricantul de bere,

el se mai apropie încă o dată de acesta din urmă, îi puse mâna pe umăr şi-i zise:

— Cred că îl vezi în culori prea negre pe fratele dumitale. Desigur, ceasul pe care l-ai văzut în vasul de pe şemineu îl face suspect, dar e greu de închipuit că un om de situația domnului Bill Dauforth să fie vinovat şi de celelalte crime care trebuie puse toate în socoteala aceluiaşi criminal.

— Părerea domnului este şi a mea, zise prefectul poliției arătându-i pe Sherlock Holmes. Soarta apasă destul de greu asupra dumitale. Nu cred însă că ea să fie aşa de neîndurătoare ca să vi-I răpească şi pe singurul dumneavoastră frate, căci ar fi pierdut dacă bănuiala aceasta ar fi îndreptățită. Eu am însă convingerea fermă că domnul Holmes — şi arată iar spre Sherlock Holmes — va izbuti în scurt timp să-l dezvinovățească pe fratele dumitale şi să pună mâna pe adevăratul criminal.

— Şi eu nădăjduiesc că voi ajunge în curând la un rezultat, răspunse Holmes cu o voce sigură; dar numai atunci când voi primi asigurarea dumneavoastră, domnule prefect, ca nimeni nu va căuta să pună vreo piedică investigaților mele sau ale ajutorului meu, Harry Taxon. Plăcerea noastră e să lucrăm independenți. În practica mea îndelungată, am ajuns la următoarea concluzie — copilul cu moațe multe moare sigur. De aceea te-aş ruga şi pe dumneata, domnule Dauforth, să laşi cu

totul asupra mea rezolvarea acestui caz şi să nu te amesteci în cercetările mele sau ale asistentului meu. Singurul lucru pe care-l putem face acum e să căutați o fotografie a fiului dumneavoastră Charley, pe care să mi-o dați. Aceasta îmi va fi de un ajutor real în cercetările mele. Domnul prefect al poliției vă va asigura că afacerea dumneavoastră este în mâini bune, dacă o lăsați în seama mea.

— O, nici nu e nevoie de-o asemenea asigurare, zise domnul Dauforth, care de mult îşi bătea capul unde-I mai văzuse pe marele detectiv. Nu cred că mă înşel, dar dumneavoastră sunteți domnul Sherlock Holmes, celebrul detectiv din Londra, al cărui chip a fost reprodus de curând de mai multe jurnale americane.

— Exact, domnule Dauforth! Numele meu este Sherlock Holmes! Sunt foarte încântat de aceasta recunoaştere, şi voi căuta cât de curând să nu mai fiu recunoscut atât de uşor aici în Baltimore... Puteți să-mi dați fotografia fiului dumneavoastră?

Domnul Dauforth îşi băgă mâna în buzunar:

— Iată, zise el scoțând din portofel o fotografie învelită cu grijă în hârtie de mătase, fotografia pe care o cereți, şi adăuga cu o voce tremurătoare de emoție. Nădăjduiesc că mi-o veți da înapoi în curând. E ultima fotografie pe care o mai am de la scumpul şi sărmanul meu băiat. O, domnule, puneți-vă toate puterile şi descoperiți-l pe ucigaşul

fiului meu, pentru că cel puțin sângele lui nevinovat să fie răzbunat.

Holmes îi strânse mâna în tăcere: apoi atât el, cât şi Harry se înclinară cu politețe în fața prefectului şi a domnului Dauforth şi părăsiră repede cabinetul de poliție din Baltimore.

CAPITOLUL II

PRIMELE URME ALE CRIMINALULUI

— Acum, la hotelul nostru! zise Harry, când ajunseră în stradă. E bine că încă nu ne-am expediat bagajele. Să ne apucăm numaidecât să ne deghizăm. Celebritatea este, mai ales pentru detectivi, foarte neprielnică Şi eu trebuie să mă feresc în tot momentul ca să nu cumva vreun reporter îndrăzneț să mă fotografieze.

După vreun ceas, un domn mai în vârsta şi altul mai tânăr ieşiră din „Hotelul Londrei".

Ei aveau înfățişarea unor negustori înstăriți din Baltimore şi se îndreptau spre Harrison Avenue la numărul 10.

— Vom face şi noi o vizită doamnei Dauforth, zise cel mai bătrân; poate că bărbatul ei s-o fi întors acasă şi ar putea să ne dea informații despre dispariția lui neaşteptata, pricinuită desigur de motive cu totul nevinovate.

Locuința domnului Dauforth era la etajul al paisprezecelea al uneia din cele din urmă case din strada Harrison, aproape de parcul Druid Hill.

Tot cartierul din preajma parcului îți făcea o

impresie bună, fiind locuit de oameni cu stare. Cartierul vecin era locuit mai ales de studenți. Aici se aflau o mulțime de locatari de diferite feluri, de la restaurantele cele mai bune, în care veneau familii cu pretenții, până la speluncile cele mai rău famate, în care serviciul era foarte prost.

Cei doi domni se urcară cu ascensorul la etajul al paisprezecelea al casei din strada Harrison. Ei sunară şi bătură de mai multe ori la uşa, dar nu le deschise nimeni. Tocmai voiau să se întoarcă, supărați, când o uşa din fața intrării locuinței domnului Dauforth se deschise şi în deschizătura ei se ivi capul unei femei bătrâne. Ea se interesă cu curiozitate de dorința celor doi domni.

— Domnul Dauforth şi soția domnului nu sunt acasă? întrebă Sherlock Holmes.

— Nu sunt acasă, răspunse doamna bătrâna.

— Dar acum o oră doamna Dauforth era acasă?

— Aşa e, a plecat pe neaşteptate. O, domnilor! Sărmana femeie este grozav de tulburată de nenorocirile întâmplate în familia ei în timpul din urmă.

— Nu s-ar putea să ne povestiți ceva amănunte în această privință? întrebă Sherlock Holmes.

— Ba da, domnilor, o să vă spun şi dumneavoastră ceea ce ştiu. Poftiți puțin la mine.

Cei doi detectivi urmară cu plăcere invitația bătrânei doamne, care, după ce îi rugă să o scuze că trebuie să se aşeze (şi ei se aşezară pe scaune), începu să-i descoasă despre scopul vizitei lor la familia Dauforth.

— Domnii sunt mai mult ca sigur de la poliție? întrebă ea pe şleau. Desigur că voiți să aflați amănuntele de la domnul sau de la doamna Dauforth în privința omorului ce a îngrozit oraşul întreg. Mă tem foarte mult că şi Dauforthii sunt amestecați în această afacere, altfel de ce-ar fi dispărut domnul Dauforth, aşa deodată şi fără ca cineva să ştie unde s-a dus? Că nici nevastă-sa nu ştie nimic. Apoi, de ce doamna Dauforth are, din ziua aceea, o față aşa de tristă şi de abătută? De ce a şters-o şi ea aşa de repede? Nu-mi vine să cred că numai durerea pricinuită de pierderea băiatului aceluia aşa de drăguț şi de amabil să fi zăpăcit aşa de mult pe cei doi soiți! Doamna Dauforth spunea mereu că se temea că bărbatul ei s-o fi sinucis, că n-ar fi putut suferi imputările fratelui său, că n-a îngrijit destul de bine pe Charley, pe care i-l dăduse în seamă. Chiar şi ea mi-a părut cu totul deznădăjduită când a fost la ea, acum o oră, cumnatul ei din Rockville. Dar, chiar dacă acesta avea să-i impută ceva, tot nu era un motiv ca ea să-şi curme viața.

— De aceea nici eu nu cred că ea sau soțul ei

să fi avut un asemenea gând, răspunse Holmes. Tulburarea lor trebuie să aibă un alt motiv decât moartea nepotului lor. Domnul Dauforth este funcționar la gară şi are un venit neînsemnat. Poate să fi cheltuit peste puterile lor şi să fi făcut datorii. Deci se poate prea bine ca creditorii să-i fi încolțit cam rău.

— Ei chiar trăiau luxos şi făceau cheltuieli ce nu prea se potriveau situației lor. Dar doamna Dauforth mi-a povestit odată că se aşteptau la o moştenire mare. Aceasta poate că o să le şi vină acum, după moartea lui Charley, căci domnul James Dauforth, marele fabricant de bere din Rockville, cu toate că pare foarte robust, nu e tocmai sănătos; dimpotrivă, suferea de o boală grea.

— Doamna Dauforth a făcut aluzie în fața dumneavoastră la vreo moştenire? întrebă Holmes. Vă rog să ne spune-ți numai ce puteți justifica, căci vă aflați în fața unor oameni ai poliției şi dacă împrejurările o vor cere, cuvintele dumneavoastră vor fi repetate în fața justiției.

— Domnule, tot ce v-am spus e curatul adevăr. Mă feresc ca de diavol să spun vreo minciună. Eu chiar Ştiu mai multe despre omor decât bănuieşte poliția. După ce am citit astăzi înştiințarea poliției, aveam de gând să mă duc la prefect şi să-i mărturisesc totul. Era pe la ora 8 dimineața, în ziua de 25, când am făcut o plimbare,

după cum mi-e obiceiul, în Parcul Druid Hill care este numai la câțiva paşi de aici. Vremea era aşa de frumoasă, aerul, cu toată ora de dimineață, era aşa de cald, păsărelele ciripeau aşa de vesele în copaci, încât mă hotărâi să-mi prelungesc plimbarea până mai departe. Nu fusesem decât foarte rar prin aleile din dos, ce dau spre Jones Creek, căci locul fiind cam singuratic nu prea e căutat de vizitatori. Astfel, vroiam să le văd mai bine. Fără să fi întâlnit pe cineva, am trecut de mai multe tufişuri, când deodată câinele pe care îl luasem cu mine se opri şi începu să mârâie. Am observat imediat ce se întâmplase.

La mică depărtare de mine, zării doi oameni care, vorbind încetişor, se îndreptau spre Jones Creek, un râuleț cu apa aproape stătătoare, ce miroase urât. Amândoi aveau o înfățişare destul de suspectă, cu toate că erau bine îmbrăcați. Unul din ei ducea, sub pardesiu, după cum mi s-a părut, un pachet lung, greu. Din când în când, cei doi oameni se uitau împrejur speriați, dar ei nu ne băgară în seamă, pe mine şi pe cățel, pe care din prevedere îl luasem în brațe şi-l făcusem să se liniştească. Astfel văzui cum cei doi bărbați suspecți se urcară pe podul de peste Jones Creek, apoi se opriră, iar omul care ducea pachetul se aplecă deodată peste balustradă şi-şi aruncă povara în apa murdară a râulețului. După aceea, amândoi o porniră repede

cât îi țineau picioarele, pe cărările din cealaltă parte a râului Jones Creek şi în curând dispărură din ochii mei. Atunci mă apropiai de râu, strecurându-mă pe după pomi, să nu fiu văzută, şi observai că apa de lângă pod tot mai făcea valuri în locul unde aruncaseră pachetul. Numai când am aflat despre înştiințarea poliției — şi asta s-a întâmplat acum un ceas — mi-a venit în gând că în pachet se aflau, poate, bucățile luate din corpul nenorocitului băiat, pe care paznicii l-au descoperit pe o alee din fundul parcului.

— Această informație e desigur foarte importantă, răspunse Holmes, care ascultase cu multă luare aminte povestirea bătrânei domnişoare, căci, socotind după tăbliță de pe uşa, pe care era gravat numele: „Domnişoara Ellen Milles", ea nu fusese căsătorită. N-ați putea oare să mi-i descrieți pe cei doi bărbați?

— Ba da, răspunse domnişoara Milles; i-am văzut foarte bine. Unul era un bărbat înalt, lat în spate, de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu o față grozav de palidă, cu ochii înfundați în fundul capului, cu cearcăne negre împrejur şi cu o privire înțepătoare. Avea şi o barbă neagră, cam încâlcită. Era îmbrăcat din cap până în picioare în negru şi-şi trăsese în față pălăria-i mare, de pâsla. Celălalt era mic şi îndesat. Avea o față prostească, cu fălcile ieşite. Părul de pe cap şi mustățile erau blonde. El

purta un costum cenuşiu, cadrilat, şi o pălărie tare, neagră, ce-l cădea până peste urechi. Mi s-a părut că se clătina, luptându-se cu urmele unei ameţeli, după o noapte de beţie. Ceea ce însă m-a intrigat mai tare e că se părea că avea numai jumătate din urechea dreaptă, căci cealaltă jumătate lipsea.

Sherlock Holmes se ridică.

— Vă mulţumesc pentru informaţiile dumneavoastră, domnişoară Milles, zise el, înclinându-se politicos. Vă vom avea în vedere în cercetările noastre şi chiar se poate că pentru aceste informaţii să aveţi dreptul la o parte din premiul acordat pentru descoperirea ucigaşilor lui Charley Dauforth. Şi ca să vedeţi c-am fost îndreptăţit să vă chestionez în această afacere, vă rog să binevoiţi a vă arunca o privire asupra acestei legitimaţii.

Şi el îi arătă domnişoarei Ellen Milles legitimaţia ca să mulţumească pe bătrâna şi curioasa cucoană. Imediat ce îşi aruncă privirea asupra acestei legitimaţii, şi se înclină de mai multe ori cu respect în faţa celor doi poliţişti, exprimându-şi mulţumirea că nu mai avea nevoie să se ducă la poliţie, să dea informaţiile pe care le ştia.

— Acum aţi face bine, domnişoară Milles, zise Holmes râzând prietenos, dacă aţi păstra cea mai mare confidenţialitate asupra vizitei noastre la dumneavoastră. Avem de-a face cu nişte criminali neobişnuit de primejdioşi, care au pe conştiinţă nu

numai omorul lui Charley Dauforth, ci şi uciderea celorlalți copii, omorâți înaintea lui. Şi dacă criminalii aceia ar afla că dumneavoastră ați fost cea care i-ați trădat poliției s-ar putea să nu vă meargă tocmai bine şi la urma urmelor, să fiți chiar dumneavoastră următoarea victimă.

Domnişoara Milles tresări de spaimă şi jură pe toți sfinții că n-o să spună nimic nimănui despre onoarea pe care i-o făcuseră domnii de la poliție venind la ea. Apoi cei doi detectivi se despărțiră de ea, fiind siguri că de frică, bătrâna domnişoară avea să-şi țină jurământul cu sfințenie.

— Să mergem acum la parcul Druid Hill, zise Holmes către Harry, când ieşiră din casa aceea mare, să vedem mai departe locul unde s-a găsit cadavrul ciopârțit al băiatului şi să căutăm, pe cât ne va sta în putință, să reconstituim împrejurările în care s-a făcut acea descoperire.

Ei ajunseră curând la parcul imens, care era unul din cele mai frumoase şi mai vechi parcuri din Baltimore. Soarele se afla destul de sus când ei pătrunseră pe aleile umbroase şi nu se plimbau de mult când un om bătrân, care după uniformă se vedea că era paznic, trecu pe dinaintea lor.

— Domnule, îi zise Sherlock Holmes, ai câteva minute de pierdut cu noi?

Paznicul se opri din mers.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el scurt. E

aproape de prânz şi am prea puțin timp pentru masă, aşa că nu l-aş putea pierde.

— Vreau să te rog să ne duci la locul unde a fost găsit cadavrul ciopârțit al băiatului Dauforth.

— Dumneata eşti al zecelea care în ultimul timp mi-a făcut această cerere, mormăi paznicul. Am avea altceva de făcut, decât să mulțumim curiozitatea vizitatorilor parcului.

— Ei, moşule, zise Holmes, strecurând un dolar în mâna paznicului aşa de amabil. Dacă te-ai uita mai de aproape la asta — şi scoase din buzunar legitimația de la poliție — nădăjduiesc că n-o să mai ai nimic de zis împotriva dorinței mele.

— Bineînțeles, domnule, răspunse atunci paznicul cu totul schimbat, vă voi conduce numaidecât la locul crimei. Şi pomi repede înaintea detectivilor, aşa că aceştia trebuiră să-şi iuțească paşii ca să-l poată urma. Astfel ajunseră numaidecât în partea din fund a parcului, unde se plimbase domnişoara Milles cu cățeluşul ei în dimineața zilei de 25.

Râulețul strălucea printre pomi, ca şi parapetul alb al podului. Paznicul se opri la o mică depărtare de Jones Creek.

— lată aici, zise el, în după-amiaza zilei de 25 între orele patru şi cinci, pe când curățam fundul mlăştinos al râului, am găsit, cu cängile, un pachet mare, învelit într-o pânză cafenie. Cum cängile

noastre ajung până la fund, cu cârligele lor de fier, ca astfel să poată trage tot brădişul şi plantele înrădăcinate acolo, nu se putea să ne scape un obiect aşa de mare, ca pachetul acela. Astfel am bănuit numaidecât că vom găsi în el ceva suspect. Pânza în care era învelit era plină de sânge, iar prin ea se simțea că înăuntru erau bucăți de carne şi oase. Totuşi n-am fi bănuit niciodată c-o să găsim ce-am aflat după ce-am tăiat pânza. Vă mărturisesc, domnilor, că priveliştea pe care am văzut-o era îngrozitoare. Sărmanului băiat, al cărui corp era ciopârtit, i se tăiase capul şi trunchiul cu fierăstrăul cu atâta măiestrie, că parcă ar fi fost făcut de un măcelar de profesie; iar mâinile şi picioarele îi fuseseră scoase din încheieturi. Apoi şi acestea fuseseră, la rândul lor, tăiate şi zdrobite.

— În ce fel credeți, întrebă Sherlock Holmes, că pachetul a ajuns în Jones Creek?

— Desigur c-a fost aruncat peste pod, căci se afla chiar lângă el. Ca să nu iasă la suprafață, ucigaşii puseseră în el şi nişte pietre. Astfel crima lor nu s-ar fi descoperit dacă din întâmplare, nu ne-am fi apucat, în ziua următoare, să curățăm râuleţul.

— Din momentul în care ați făcut descoperirea aceasta grozavă, n-ați mai observat învârtindu-se prin parc niscaiva oameni, care se plimbau mai ales prin locurile acestea?

— Nu mi-a bătut nimeni la ochi, răspunse

paznicul. Ei, desigur că cei care au săvârşit această crimă se vor feri desigur să mai calce a doua oară pe aici fără îndoială că ei se află acum departe de aici.

— Să nu crezi asta, prietene, răspunse Holmes, care în tot timpul relatării paznicului cercetase, fără încetare, împrejurările cu ochii-i pătrunzători. E un lucru constatat de mult că ucigaşul e atras mereu spre victima sa. Şi tocmai asta îi aduce pierzania... la te uită colo, şopti el apoi spre Hany, fără să-şi schimbe câtuşi de puţin poziţia din acel moment a corpului, la individul acela, care se vede peste drum, în partea cealaltă a râului, stând, aproape de pod, în dosul unui tufiş şi pândindu-ne. Nu se aseamănă oare cu descrierea pe care ne-a făcut-o domnişoara Milles despre însoţitorul omului îmbrăcat în negru şi cu barbă neagră?

Fără să bată la ochi, Hany, îşi îndreptă privirea spre locul arătat; apoi într-o clipă el alergă, ca vântul, trecând podul, spre tufiş, ca să pună mâna pe individul suspect.

Dar aproape în acelaşi moment, spre marea uimire a paznicului, alergă şi Holmes tot spre individul blond, cu costumul cenuşiu, cadrilat. Atunci crezu şi paznicul de cuviinţă să urmeze pilda celor doi detectivi, aşa că cei trei oameni porniră în goană după criminal.

În curând însă paznicul îi pierdu din vedere

pe Sherlock Holmes şi pe Harry Taxon, care-l urmăreau pe fugar cu o repeziciune uimitoare.

Cruciş şi curmeziş, printr-un adevărat labirint de alei şi poteci, ba adeseori trecând chiar printre pomi, fugarul şi cei care îl urmăreau se îndreptau spre cartierele mărginaşe ale Baltimore-ului, către acele împrejurimi rău famate, locuite de fel de fel de criminali. Desigur criminalul locuia pe acolo.

Cei doi detectivi parcă îşi dăduseră, pe tăcute, cuvântul să nu lase pe individul bănuit să ajungă până acolo, ci să-l prindă mai înainte de a ieşi din parc.

Astfel, Harry dintr-o parte, iar Holmes dintr-alta se apropiară din ce în ce mai mult de fugar. Acum nu mai era decât o problemă de câteva minute şi cel urmărit urma să fie prins.

Văzându-se în această situaţie critică, acesta din urmă scoase un revolver din buzunar şi trase două gloanţe spre cei doi detectivi ele însă nu nimeriră ţinta, ci trecură la mică distanţă de capetele lui Hany Taxon şi Sherlock Holmes.

Atunci Holmes se hotărî să ia o măsură rapidă; el îşi scoase iute ca fulgerul un revolver din buzunar şi trase un glonţ; cel urmărit fiind rănit, căzu la pământ, scoţând un strigăt de durere. Într-o clipă, cei doi urmăritori fură lângă el. Fugarul fiind însă rănit numai uşor la un picior, după ce se reculese din prima spaimă, vru să-şi urmeze fuga,

dar Holmes şi Harry, îi prinseseră deja.

— Stai pe loc, flăcăule îi zise cel dintâi amenințător, pe când Harry îi punea cu repeziciune şi iscusință cătuşele de oțel. Mai înainte de a-ți da drumul, am vrea să vorbim câteva cuvinte cu tine. Tu eşti individul care, în dimineața zilei de 25, pe la ora 8, ai fost văzut, împreună cu un tovarăş, un om palid, cu barbă neagră, în acelaşi loc unde te-am văzut astăzi. Ai fost cu el pe pod, când tovarăşul tău a aruncat în Jones Creek un pachet mare învelit într-o pânză castanie. Desigur că eşti unul dintre criminalii care au ucis, în noaptea de 24 spre 25, pe sărmanul Charley Dauforth şi l-au tăiat în bucăți, băgându-l într-un sac, ca să-l facă să dispară pentru totdeauna în Jones Creek.

— Ai înnebunit, omule? Şi rostind o înjurătură grosolană, prizonierul vru să scape din cătuşele sale. Te vei căi că m-ai rănit şi că m-ai legat. În dimineața de 25, Dumnezeu ştie unde am fost, dar nicidecum în parcul Druid Hill.

— Minți, criminal nenorocit! Persoana care te-a văzut te-a descris atât de bine, încât te-am recunoscut imediat. Mai înainte de toate, te trădează urechea dreaptă, care-i ciopârțită. Ar fi mult mai bine să laşi încăpățânarea şi să nu mai tăgăduieşti. Căci nu avem multă vreme şi în cazul când nu vei deschide gura, vom proceda scurt şi rapid.

— Dar sunt cu totul nevinovat de crima pe

care vreți să mă faceți răspunzător zise omul plin de spaimă şi cu o voce tremurătoare. Îmi pot stabili un alibi pentru noaptea de 24 spre 25 când s-a întâmplat crima, după părerea voastră.

— Ei, dacă nu eşti tu ucigaşul lui Charley Dauforth, vei fi, poate, al celorlalți băieți în tot cazul, bărbosul acela negru, cu care ai fost văzut, trebuie să-l fi ucis pe Charley, de vreme ce el a venit cu pachetul cu bucățelele băiatului, pe care l-a aruncat de pe pod în râu. O să ne spui cine este şi unde-l putem găsi?

— Prea îmi pui multe întrebări, domnule, răspunse cel arestat; a fost pur şi simplu o întâmplare că ne-am întâlnit în parc în dimineața zilei de 25. Nu ştiu nici cum îl cheamă, nici unde e şi nici de unde a luat pachetul cu care a venit şi pe care l-a aruncat în apă.

— Ei dacă nu vrei să vorbeşti, flăcăule, atunci voi căuta să-ți împrospătez memoria.

La aceste cuvinte, detectivul scoase un baston de cauciuc cu care-l lovi de mai multe ori cu putere în spate pe îndărătnicului individ. Acesta se strânse de durere şi-şi muşcă buzele, ca să nu lase să-l scape vreun sunet. Dar Holmes îşi prelungi încercarea de împrospătare a memoriei cu atâta putere şi energie, până ce stratul de gheață de pe inima iscusitului criminal începu să se topească. EI căzu în genunchi şi-şi ceru iertare plângând:

— Vezi aşa, *old friend,* zise Holmes zâmbind; ți-e de ajuns sau mai ai nevoie să te mai ajut puțin?

— Voi spune tot ce vreți să ştiți, se jelui omul cu o jumătate de ureche, opreşte-te numai, că-mi rupi toate oasele. Ce vreți să ştiți mai întâi?

— Ei aşa îmi placi, zise râzând detectivul, şi scoase din buzunar o sticluță cu coniac; dacă vei fi de treabă, vei vedea că nici eu nu sunt aşa de rău. lată, ia sticluța asta şi mai alină-ți durerile cu o înghițitură zdravănă. Nădăjduiesc că o să te înzdrăveneşti bine.

Cel arestat luă sticla cu lăcomie şi ar fi sorbit-o pe toată dintr-o dată, dacă Holmes nu l-ar fi împiedicat.

— *Opreşte-te, băiatule!* zise el, smulgându-i sticla din mâini n-am vorbit să te îmbeți şi să îndrugi verzi şi uscate, aşa ca să nu te poată pricepe nimeni. Îți făgăduiesc însă că-ți voi da tot ce mai este în sticlă, dacă vei fi ascultător. Şi vezi că altădată să nu mai fiu nevoit să bat tactul pe spinarea ta. Ascute-ți deci urechile şi-ascultă bine: aici e sticla şi colo bastonul de cauciuc. Ai de ales între amândouă... Va să zică, cine era individul cu ochii negri, şireți?

— N-ai decât să mă bați până mă vei omorî, răspunse cel întrebat, că nu-ți pot răspunde la această întrebare.

— Totuşi e bun prieten cu tine, răspunse

Holmes ameninţător, şi-şi apropie iar bastonul de cel prins. Duminică dimineaţă când aţi fost aici să aruncaţi cadavrul, ai vorbit foarte prieteneşte cu el şi după ce aţi aruncat pachetul în apă, aţi luat-o amândoi la picior. Trebuie neapărat să vă cunoaşteţi de mai mută vreme. Vorbeşte deci ticălosule! N-ai să mă prosteşti pe mine, căci sunt şi eu tot atât de priceput ca tine. Ar fi mai bine pentru tine să-mi spui totul mie, decât să te mai duc pe la judecătorul de instrucţie. Acum soarta îţi mai este în mână; pe când, dacă vei ajunge la poliţie, va fi vai de capul tău.

— Ei, dacă-i aşa mă voi spovedi pe negriciosul acela îl cunosc din ziua de 24. L-am întâlnit pentru prima oară într-o cârciumă de lângă gara Camden, unde vin tot beţivi unul şi unul. El era împreună cu un băiat drăguţ, de vreo cincisprezece ani, pe care-l îmbătase tun, de adormise ca un mort. Când m-am aşezat la masă, lângă el, şi l-am întrebat cine era băiatul, acesta mi-a răspuns că este nepotul său, cu care vroia să plece peste câteva ore la Willington, în New Jersey, spre a-l duce ta părinţii săi.

— Pe la ce oră era asta?

— Ei, să fi fost cam între unsprezece şi douăsprezece.

— Cum arăta băiatul? Semăna poate cu ăsta? Şi Holmes scoase fotografia pe care i-o dăduse d-nul Dauforth şi-o arătă individului.

Acesta aruncă numai o privire scurtă asupra ei şi zise:

— Da, ăsta era!

— Aşadar, l-ai găsit pe negricios în cârciumă şi n-ai intrat o dată cu el şi cu băiatul?

— Să mă ia dracu' dacă nu spun adevărul, răspunse celălalt. Când am venit eu, negriciosul trebuie să fi fost de multă vreme acolo.

— Şi cât ați stat împreună?

— Cel mult o jumătate de ceas, apoi am plecat fiindcă vroiam să mai dau o spargere în noaptea aceea. Avusesem de lucru cam până la patru dimineața, dar am fost şi bine răsplătit, căci am făcut o afacere bună. Pe urmă, de bucurie, am mai intrat într-o cârciumă şi am mai tras puțin la măsea, aşa că pe la şapte eram turtit de-a binelea. Astfel, ce e de mirare că m-am dus să mă răcoresc puțin în frumosul şi răcorosul parc Druid Hill. Am intrat prin partea asta, dar n-am făcut decât câțiva paşi, când deodată dădui de negriciosul care venea cu un pachet mare. „Ce-ai acolo înăuntru? îl întrebai eu curios; sufli ca un cal şi eşti plin de sudoare „Nu fi aşa de curios amice, îmi răspunse el morocănos. Adică, ce-ar fi dacă ți-aş spune... Băiatul cu care m-ai văzut aseară, în cârciumă, pe care îi duceam la gară, s-a obrăznicit şi a început să-mi facă imputări că l-am târât într-o asemenea speluncă şi că l-am îmbătat. Atunci, mânios, i-am

cărat câteva cu boxul, iar el şi-a dat imediat ochii peste cap şi n-a mai zis nici o vorbă. Asta a fost o afacere nostimă de tot, fir-ar a dracului să fie! Apoi a trebuit să caut să scap de băiat, ca să nu-mi dea cineva de urmă. De aceea l-am dus undeva, unde să fiu numai eu singur cu el, i-am dezbrăcat, l-am tăiat şi l-am băgat în sacul acesta de pânză, după ce am mai băgat şi câteva pietre, ca să-l tragă la fundul apei." Iar când negriciosul m-a rugat să-l ajut, n-am putut să zic că nu vreau, mai ales că mi-a băgat în mână o livră. Pe urmă am plecat împreună, după ce am isprăvit lucrul amândoi din păcate n-am fost destul de prevăzători şi destul de repezi la treabă, căci astfel nu ne-ai fi dat dumneata de urmă.

— Dar de ce nu te-ai dus la poliție să capeți premiul de 3.000 de dolari, dacă, cu adevărat, nu eşti vinovat de omorul lui Charley Dauforth? Asta nu prea îmi miroase a bine.

— Cred şi eu că dumitale ți s-o fi părut aşa, domnule, dar ți-am mai spus că în noaptea de 24 spre 25 am învârtit o afacere, care nu era tocmai pe placul domnilor polițişti. De aceea nu prea m-am simțit cu conştiința împăcată, ca să alerg aşa cu una cu două la poliție, să dau de gol pe altul. Repet deci, încă o dată, că nu l-am ajutat deloc pe negricios; am destule pe suflet, dar de viața oamenilor nu m-am atins niciodată! N-am deloc poftă să ajung pe scaunul electric. Dacă nu crezi că

am stat cu negriciosul în noaptea de 24 spre 25 numai un ceas n-ai decât să te interesezi singur la cârciuma de lângă gara Camden şi să a întrebi pe drăguța lui, fata de la tejghea, care, după câte mi se pare, e în legătură cu negriciosul. Ea îți va adeveri că am părăsit cârciuma cam pe la ora unsprezece.

— Ei, atunci, să ne duci la această cârciumă, zise Holmes, pe când îi făcea semn bătrânului paznic, care se zărea printre arbori, domnul acesta ne va aduce o trăsură închisă, cu care vom porni de aici, fără să bată la ochi, şi ne vom duce la localul pe care ni-l vei arăta.

Paznicul parcului fu informat în câteva minute despre cele întâmplate şi după un sfert de oră cei doi detectivi şi prizonierul lor plecară cu trăsura spre cârciuma de lângă gara Camden.

CAPITOLUL III

INTEROGATORIUL DE LA CÂRCIUMĂ

Cartierul în care era gara Camden, spre care se îndreptase vizitiul, era unul dintre cartierele cele mai mizerabile ale oraşului Baltimore şi mai ales strada unde se opriră, în sfârşit, în faţa unei case, tocmai în marginea oraşului, care era locuită de fel de fel de oameni fără căpătâi.

Cârciuma în care Buck Lome — aşa zisese omul cu jumătate de ureche că-l cheamă — îl văzuse pe omul cel negricios cu copilul se afla în pivnița acestei case. O scară veche şi ruptă ducea jos, în local, ale cărui uşă şi fereastră erau acoperite de nişte perdele de stambă roşie, murdară.

La această oră timpurie de după-amiază, clienții obişnuiți ai cârciumii nu se aflau încă aici, ceea ce fu un mare noroc pentru Holmes şi Harry, căci acelor vagabonzi i-ar fi fost foarte uşor să-şi scoată cuțitele de la brâu şi revolverele, spre a elibera pe prizonier din mâinile detectivilor. Astfel insă, intrarea neaşteptată a celor doi detectivi împreună cu Buck Lorne produse o spaimă grozavă cârciumarului, care şedea în dosul tejghelei, precum şi asupra chelneriților, care, ca şi patronul lor,

aveau o mutră suspectă.

Buck Lorne arătă pe una din aceste chelneriţe pe care el o socotea iubita negriciosului. Era o fată grasă, cu o față obraznică şi mirosind grozav a rachiu.

Îndată ce află de ce veniseră domnii de la poliție — fireşte că ea credea că Sherlock Holmes şi Han Taxon erau polițişti —, ea izbucni în râs şi zise cu obrăznicie:

— Ce am eu cu flăcăul despre care vorbeşte prostănacul ăsta. Aşa e, a fost seara târziu, în ziua de 24, cu un băiat blond, înalt, subțire, dar vânjos care purta un costum cenuşiu, se adresă ea, la aceste cuvinte, către o colegă care, curioasă, venise din cameră.

— Desigur, Kitty, răspunse cea întrebată; ne-am mirat cu toatele, ce căuta aici un băiat aşa de tânăr şi drăguț în tovărăşia unui hoț ca negriciosul.

— Bine, Sir, începu atunci vorba domnul Red Riley, proprietarul localului şi mie îmi venise să îi fac vânt negriciosului, împreună cu băiatul, dacă nu mi-ar fi explicat că băiatul îi era rudă şi că voia să-l ducă acasă, la părinții lui care stau în Willington. Şi chiar se părea să fie aşa, căci băiatul, care era beat-turtă, răspunse la toate acestea prin da!

— Ştiți desigur, domnule Riley, sau cel puțin vă puteți închipui cine era băiatul? întrebă Holmes îndreptându-şi ochii cenuşii, cu o privire

pătrunzătoare, asupra cârciumarului.

— Da, negreşit! Când am citit azi anunțul poliției mi-am zis îndată că nu se poate ca victima să fi fost altcineva decât Charley Dauforth.

— Bărbatul care l-a atras aici pe băiat venea de mult în localul dumitale?

— No, Sir, în seara de 24, a venit pentru prima oară. Mai înainte nu l-am observat vreodată printre clienții mei. Chiar şi acestora nu li s-a părut cunoscut căci nu s-a aşezat la masa cuiva şi a luat loc la masa din fund, împreună cu băiatul. Numai după ce au stat acolo câteva ceasuri, pe când băiatul adormise pe-o bancă, a venit ăsta — şi patronul arătă pe Buck Lorne — şi s-a aşezat la masa lui.

— Nu vi s-a părut, domnule Riley, că amândoi se cunoşteau mai de mult?

— Ba da, Sir, răspunse Riley; şi-au strâns mâinile şi-au ciocnit împreună pahar după pahar.

Holmes îşi îndreptă privirea-i amenințătoare asupra celui arestat.

— Cum se potriveşte informația asta, a domnului Riley, cu mărturisirea dumitale, că l-ai văzut pe negricios pentru prima oară, în seara de 24? Ai căutat să mă înşeli, prietene; acum mai îndrăzneşti să rămâi tot la mărturisirile dinainte? Gândeşte-te, căci ştii ce te aşteaptă. Îți dau câteva minute de gândit, în care timp voi urma cu

ascultarea patronului şi a cucoanelor acestora. Aşadar, domnule Riley, cât timp au stat ei împreună?

— Ei, asta nu pot s-o spun exact, răspunse cârciumarul. Localul s-a umplut pe la douăsprezece. Aşa de mult, că am avut treabă până peste cap şi n-am mai putut ieşi de după tejghea. Kitty însă trebuie să ştie, căci ea a servit în camera din dos, unde stăteau ei.

— Aşa e, Sir, zise Kitty, nu i-am pierdut deloc din vedere fiindcă mi s-au părut de la început că erau nişte poame bune... N-au stat mult împreună. Cam pe la unu după miezul nopții ăsta a plecat, iar negriciosul a rămas cu băiatul.

— Şi nu s-a mai întors toată noaptea?

— No, Sir.

— Când au plecat apoi, cel cu barbă neagră şi băiatul?

— Ei au mai stat cam vreo jumătate de ceas, după care negriciosul l-a ridicat pe băiat şi a plecat cu el la gară. Aşa cel puțin mi-a spus el. Trenul de Willington pleacă la ora două dimineața, şi el mi-a spus că trebuie să ajungă la vreme, ca să nu piardă trenul.

— Iți mulțumesc, zise Holmes. Încă o întrebare: Buck Lorne mi-a spus că dumneata ai avea legături cu negriciosul acela. Aşa e?

Fata izbucni într-un râs grozav:

— Numai asta-mi mai lipsea! A vrut el, nu-i vorbă, să pună mâna pe mine, şi desigur că tot pentru asta a venit şi-n seara aceea, căci îmi tot făcea cu ochiul, dar eu nu sunt de nasul lui! Odată am fost aşa de proastă, c-am plecat seara cu el; dar mulțumesc lui Dumnezeu c-am scăpat cu fața curată. Câinele acela era cât pe ce să mă strângă de gât. Am scăpat numai vârându-i în braț un ac de pălărie, pe care îl aveam în mână, şi m-am ales numai cu ochiul umflat şi vânăt. Dar nu se ştie ce s-ar fi putut întâmpla; poate că, dacă tâlharul nu se poticnea şi nu trebuia să se ascundă, ar mai fi pus mâna pe mine şi mi-ar făcut de petrecanie.

— Atunci mă mir foarte mult că nu te-ai dus încă la poliție, zise Holmes. Doar ştii ce răsplată se va da aceluia care îl va descoperi pe ucigaş.

— Aşa e, dar nu-mi trebuie bani însângerați, răspunse Kitty. Mai întâi nici nu ştiu bine cum îl cheamă pe negriciosul acela, ori unde locuieşte, şi apoi nu mi-ar merge tocmai bine dacă l-aş denunța... Şi la drept vorbind, ar fi şi păcat să denunț pe unul care ştie să scape aşa de bine de polițişti. Pe urmă s-ar putea, cine ştie, ca într-o noapte frumoasă când m-aş plimba pe străzi, să mă pomenesc cu un cuțit între coaste... Să mă ierți, dar n-am încă poftă să mă ia dracu'!

— Îți mai aduci aminte, domnişoară Kitty, o mai întrebă Holmes, încotro te-a dus omul cu barbă

neagră, în noaptea aceea?

— Nu, zise Kitty; scrâşnind din dinți nu ştiu, era pe undeva, pe a înțărcat dracul copii, tocmai la capătul lumii. Afară de asta, era aşa de întuneric, că nu se vedea nici vârful nasului, şi dacă n-aş fi fost aşa de beată, căci negriciosul îmi dăduse aşa de mult să beau, n-aş fi făcut prostia să mă duc cu el. Mai ales când m-am întors acasă, eram turtă nu altceva; casele se învârteau în jurul meu; iar felinarele se apucaseră să joace.

— Totuşi, s-ar putea să faci o încercare, domnişoară Kitty, zise Holmes, cu un ton prietenos; poate o vom scoate-o la capăt; în tot cazul; n-o să ai nici o vină dacă nu vei putea să-ți aduci aminte... Spuneai că te-a dus unde a înțărcat dracul copiii? Desigur, vroiai să înțeleg locurile virane, parcelate pentru case, şi care se află aproape de gară? Harry, i-a du-te şi întreabă-l pe vizitiu, care aşteaptă afară; cât ne trebuie să ajungem acolo?

Cred că nu sunt decât câteva minute. Domnul Riley o să-ți dea voie să lipseşti atâta timp cu noi.

— Well, Sir, răspunse cârciumarul, foarte politicos, n-am nimic împotrivă... Poți să te duci, Kitty, căci nu cred că ai de ce să te temi de negriciosul acela... Acum au început să-l încolțească din toate părțile şi în curând o să-l vezi la răcoare.

— Ei, din partea mea, zise Kitty, dacă domnul comisar vrea, n-am nimic de zis. Dar nu cred c-o să

pot recunoaşte locul.

În timpul acela Harry se-ntoarse şi zise că drumul până-n cartierul cu terenuri virane face cel mult un sfert de ceas.

— Atunci avem destul timp să-l ducem mai întâi pe domnul acesta la o secție de poliție apropiată, zise Holmes zâmbind. Mai înainte de a ne duce să inspectăm locuința ucigaşului, să isprăvim cu acest domn Buck Lorne, de la care trebuie să aflăm tot ceea ce priveşte cunoştința lui cu negriciosul, care, fără îndoială, trebuie să fie destul de veche.

Buck Lorne avu o expresie de spaimă, iar când detectivii îi porunciră să se urce iar în trăsură, el îi dete un brânci lui Harry care sta lângă el, ca să-şi facă drum şi s-o ia la fugă.

Dar Holmes, care nu-l slăbise nici un moment din ochi pe criminal, mai înainte ca Buck Lorne să facă un pas, îl apucă de ceafă şi-l târî cu putere spre trăsura închisă.

— Câine nelegiuit, îi zise el înciudat, acum e timpul s-o sfârşim cu tine!

El o rugă apoi pe Kitty să se urce şi ea în trăsură, după care se sui şi el cu Harry, aşezându-se de amândouă părțile criminalului...

— La secția de poliție cea mai apropiată! zise Holmes apoi vizitiului.

Caii porniră în galop spre biroul poliției. Când

ajunseră aici, Holmes îi lăsă pe Harry şi pe Kitty în trăsură, iar el îl sili pe Buck Lorne să se dea jos şi să intre în secție. Polițistul de serviciu fu foarte mirat văzând că intră în birou un domn atât de elegant care aduce un pungaş. Dar acesta fu şi mai mirat când, aruncând o privire spre legitimația pe care detectivul i-o arătă, văzu că în fața lui se afla Sherlock Holmes, cel mai renumit criminalist al lumii.

— Domnule coleg, iată, ți-aduc un individ, se adresă Holmes către funcționar, care se înclină foarte politicos, pe care-l bănuiesc că este amestecat în uciderile băieților din Baltimore, şi mai ales că are legătură cu uciderea lui Charley Dauforth.

Funcționarul polițienesc îl ascultă cu multă luare aminte şi-l măsură cu o privire pătrunzătoare pe arestat, din creştet până în tălpi.

— Hm, zise el, e foarte probabil să fie aşa! Flăcăul acesta, cu urechea înjumătățită, este o cunoştință mai veche a poliției şi împodobeşte de mult albumul criminalilor. Cum te numeşti? îl întrebă el apoi pe criminal.

— Buck Lorne, răspunse acesta cu obrăznicie.

— Buck Lorne? zise funcționarul râzând, nu, nu, prietene! Ăsta nu-i numele adevărat. În lista criminalilor eşti trecut altfel. Dumneata eşti — acum o ştiu sigur — Ralf Morgan, unul din criminalii cei mai renumiți din tot Maryllandul. De altfel, eu

bănuiesc că tu ai fost acela care, în noaptea de 24 spre 25, ai dat spargerea de la bijuteria domnului Barnes, din strada Vulturului.

— *All right, old boy,* zise criminalul, râzând batjocoritor! Chiar aşa e şi nu tăgăduiesc deloc, căci altfel aş putea fi bănuit că, împreună cu negriciosul de Drogger Bill, pe care îl cunosc încă din Texas, dar a cărui locuință nu ştiu unde este, i-aş fi făcut de petrecanie broscoiului ăla de băiat. Şi nu mi-ar mai merge bine dacă m-ați băga la închisoare pe viață!

După aceste cuvinte, Buck Lorne, alias Ralf Morgan îşi puse mâinile legate pe piept.

— Băgați numai mâna în buzunarul dinăuntru, din partea asta, zise el cu oarecare mândrie de hoț, şi veți găsi dovada că eu sunt acela care a făcut afacerea de la prăvălia bogatului evreu.

Funcționarul polițienesc, urmând această invitație, scoase din buzunarul hoțului câteva tocuri în care, după ce le deschise, văzu mai multe bijuterii prețioase.

— Ei, acum ai să crezi, domnule, se adresă atunci criminalul batjocoritor, către Holmes, că n-am nici un amestec în uciderea lui Charley Dauforth, şi de ce, în dimineața de 25, când m-am întâlnit din întâmplare cu el în parc, nu m-am gândit să-l dau de gol. Mai întâi, m-aş fi purtat rău față de un tovarăş, şi al doilea, aş fi intrat singur în bucluc.

— Cu toate acestea se poate prea bine că şi dumneata să ai o vină în uciderea băiatului, zise Holmes. În tot cazul — se adresă el funcționarului polițienesc — puneți-l sub paza cea mai severă. Va trebui să ne dea mai multe lămuriri şi se poate că, la urma urmelor, să nu fie tocmai curat.

— Fiți fără grijă, domnule Holmes, răspunse polițistul zâmbind; voi chema numaidecât să vină duba şi-l voi trimite la răcoare, la închisoarea centrală; de unde n-o să mai poată fugi.

Holmes se despărți de funcționar şi se urcă iar în trăsură, care porni îndată, după informațiile chelneriței, care acum se răzgândise şi zise că-şi amintea cam pe unde era casa unde fusese cu negriciosul. În curând aveau să ajungă, căci acum recunoştea împrejurimile.

CAPITOLUL IV

ASCUNZĂTOAREA

La intrarea uneia dintre străzile cele mai lăturalnice şi mai mizerabile, situată chiar în apropierea locurilor virane, destinate pentru clădiri, vizitiul opri trăsura. Cei din trăsură se dădură jos, şi după ce Holmes plăti birjarului, începu să caute, după indicațiile lui Kitty, locuința omului cu barbă neagră, zis negriciosul Dagger Bill, din Texas.

Dar fata era o călăuză foarte rea, căci ei străbătură toată strada, Kitty neştiind bine dacă aceasta era chiar strada în care se afla locuința criminalului. Abia după ce umblară o oră întreagă, căutând în zadar, Kitty începu să dea semne de recunoaştere.

În amintirea ei nu rămăsese decât un singur amănunt, neînsemnat în ce privea casa; ea ştia că era mai retrasă decât celelalte clădiri, fiind clădită într-o vreme când se credea că strada va fi lărgită.

— Aici e, zise Kitty abia răsuflând; acum ştiu prea bine că am urcat trei trepte ca să intrăm în casă, cum este aici.

Dar când Holmes şi Harry o urmară-n casă,

ea-ncepu să se îndoiască din nou. Mansarda în care o dusese bărbosul cel negru se putea să fie, după părerea ei, şi-n altă casă.

Holmes însă nu fu de aceeaşi părere; el credea mai curând că se aflau pe urma adevărată.

Pe când Kitty tot se mai îndoia şi se uita încoace şi-n colo prin casă, el întrebă pe portar despre locuitorii ultimului etaj şi află că sus de tot, într-o mansardă, locuia de cinci săptămâni un bărbat, care mai înainte trăise cu nevastă-sa dar care după toate aparențele, venise din vestul îndepărtat al ținutului Baltimore-ului.

Descrierea pe care portarul o făcu chiriaşului se potrivi de minune cu aceea pe care o făcuse domnişoara Ellen Milles omului negricios. Portarul nu ştia cu ce se ocupa omul acela. El susținea însă că trebuia să fie un om rău, căci se petrecuseră de mai multe ori scene grozave între el şi nevastă-sa şi de aceea sărmana femeie se despărțise de el şi luase altă casă, undeva, prin Baltimore. El se numea Jeremy Snowdon şi stătea prea puțin acasă; mai ales în zilele din urmă nu fusese văzut deloc. Holmes îi mulțumi pentru informațiile date şi urcă împreună cu Harry şi cu Kitty. Abia ajunseră acolo şi fata se îndreptă, cu hotărâre, spre o uşă ce era încuiată pe dinăuntru.

— Ei, o întrebă Holmes, eşti sigură c-ai intrat prin uşa asta, în odaia omului cu barbă neagră?

— Well, Sir, sunt foarte sigură.

— Atunci să batem în uşă, urmă detectivul şi bătu de câteva ori cu putere. În sfârşit, când după câtva timp văzură că totul era liniştit în dosul uşii, Holmes scoase din buzunar cheia universală şi deschise uşa, ca fata să-şi aducă aminte bine că fusese adusă aici de către omul bănuit. Kitty aruncă o privire şi-şi aminti numaidecât că-n odaia aceea fusese adusă în noaptea de care era vorba.

După ce stabili asta, Holmes mulțumi fetei şi, spunându-i că criminalul s-ar putea fi ascuns în cameră, o făcu să plece imediat.

— Aşa, zise el zâmbind către Harry, în sfârşit, suntem singuri! El încuie uşa şi amândoi începură să cerceteze încăperea, care era mobilată numai cu lucrurile strict necesare. Rezemat de un perete, se afla un dulap mare din lemn de brad, de modă veche. În fața lui, pe peretele celălalt se afla o sobă de fier cu o tăblie pe care se putea găti. Aproape de sobă, observară un pat mic. În fața ferestrei, se afla o masă de bucătărie, iar pe tăblia acesteia dedesubt erau mai multe vase de gătit. Lângă ea era o masă de spălat şi o găleată smălțuită. Mobilierul mai era întregit de un scrin şi câteva scaune stricate.

— Ei, nu e prea plăcut aici, zise Holmes, după ce se uită în fugă prin camera din mansardă. Îmi pot închipui spaima pe care au avut-o nenorocitele de victime, care, după ce nemernicul le aducea aici sus,

erau puse să aleagă: ori să servească poftele lui perverse, ori să fie omorâte.

— Va să zică, eşti convins, maestre, zise Harry, că de data asta avem de-a face cu un astfel de ucigaş?

— Fără nici o îndoială, acest ucigaş pervers de băieți a fost îndemnat să săvârşească crimele-i grozave de înclinațiile sadice, de pofta de a vedea o viață sfârşindu-se în chinuri şi de a auzi gemetele şi horcăitul victimei omorâte. O dată ce victima ajungea aici sus, nimic nu-l era mai uşor decât să-l facă de petrecanie. M-ai înțeles, Harry? Te uiți la mine mirat: se pare că din cauza zgomotului de-afară, abia-mi poți auzi cuvintele.

Holmes se apropie de fereastră, o deschise şi aruncă o privire afară. El văzu o curte pătrată, mare, înconjurată de clădiri ca ale unei fabrici. Una din acele măcelării mari, cum se găsesc numai în America de Nord, funcționa în acele clădiri. Şi zgomotul grozav al maşinilor ce tăiau mereu vitele şi carnea nu înceta nici noaptea, nici ziua. Şi era aşa de mare, încât ar fi acoperit orice strigăt în casa de peste drum, şi mai ales în mansarde. Deci nici un strigăt al victimei nu putea să-l stânjenească pe ucigaş. El, putea, fără teamă, să spargă şi să sfărâme oasele victimei.

Holmes se întoarse iar în încăpere. Privirile lui căzură pe masa de lângă fereastră. Pe ea se vedeau

urme de sânge.

— Aici pe masa asta, zise el către Harry, s-a ciopârtit corpul sărmanului băiat.

— Şi-n găleata aceea care odată a fost plină cu apă, zise Harry, arătând cu mâna găleata smălțuită de lângă spălător, ucigaşul arunca, după toate aparențele, bucățile de cadavru, ca să nu răspândească urmele de sânge peste tot.

— *All right*, băiatule, asta-i şi părerea mea. Acum să cercetăm toate lucrurile mai de aproape. Eu tot mai cred că vom găsi aici părțile ce lipseau din cadavrul lui Charley Dauforth. Ia caută tu în scrinul de acolo, pe când eu voi cerceta în soba de fier. Soba joacă un rol mare în criminalistică; de multe ori ea slujeşte de ascunzătoare a urmelor criminale. Criminalii îşi închipuiesc că ce a distrus focul nu se mai poate recunoaşte uşor. Ei nu se gândesc că nimic nu se poate ascunde chimiei.

Zicând aceste cuvinte, el se apropie de soba de fier şi deschise uşa. Interiorul era plin de cenuşă. Locuitorul încăperii din mansardă trebuia să fi făcut de curând un foc mare. Detectivul aprinse felinarul electric şi la lumina lui cercetă de-amănuntul cenuşa şi cărbunii arşi în sobă. Eforturile lui fură în curând încununate de succes. Fața lui exprimă bucuria unei izbânzi depline, căci în cenuşă descoperi rămăşița unui os. Holmes îl scoase repede din sobă, să-l cerceteze mai bine la lumina zilei şi

abia a putut să-şi stăpânească o exclamație de mulțumire, căci recunoscu în acea rămăşiță de os antebrațul ce lipsea cadavrul nenorocitului Charles Dauforth.

Dar şi Harry făcuse o descoperire importantă: sub o grămadă de rufe murdare ce se afla în sertarul de la mijloc al scrinului, era cămaşa băiatului, plină de sânge. Literele marcate pe ea, C.D., nu mai lăsau nici o îndoială că fusese a lui Charles Dauforth şi că într-adevăr acesta fusese omorât aici.

Pe când cei doi detectivi priveau cu luare-aminte corpurile delicte, nu observară că uşa dulapului, ce se afla în spatele lor, se deschise încet de tot şi prin crăpătura ei se ivi o clipă chipul omului suspect.

Cu ochiul unei păsări de pradă, care vrea să se repeadă asupra victimei, omul acesta urmări fiecare mişcare a detectivului, ținând în mâna dreaptă un revolver. Figura lui fu schimonosită de un rânjet drăcesc când văzu lucrurile pe care cei doi bărbați le găsiseră şi le cercetau cu încordare. Un moment păru că avea de gând să-şi descarce arma asupra lor, dar se răzgândi.

Gândul că zgomotul armei putea să-l alarmeze pe cei din casă îl făcu desigur să nu-şi îndeplinească intenția criminală. Tot aşa încet, după cum o deschisese, el închise uşa dulapului la loc, ascunzându-se.

Nici Holmes şi nici Harry nu-l observaseră, cu toate că cel dintâi tresărise puțin la un moment dat.

— Mai înainte de a pleca de aici, zise detectivul învelind rămăşița de os carbonizată în cămaşa plină de sânge şi apoi totul într-o bucată mare de hârtie pe care a găsise pe scrin, înainte de a înştiința autoritățile polițieneşti despre descoperirea pe care am făcut-o, aş mai vrea să văd toată încăperea mai îndeaproape. Poate că vom găsi aici niscaiva lucruri care, chiar dacă n-ar fi de cine ştie ce însemnătate, ne-ar putea sugera cine anume este ucigaşul sau ce criminal se ascunde sub numele de, Snowdon şi Drogger Bill. Poate că în pat vor fi vreo câteva hârtii sau alte lucruri din care s-ar putea dovedi asta.

Sherlock Holmes se apropie de pat, vrând să se aplece sub el.

— Opreşte-te, Harry, urmă Holmes, începând să vorbească în şoaptă, n-ai auzit un zgomot uşor dincolo de perete?

Harry dădu din cap fără să zică o vorbă. După o clipă, Holmes ajunse din câțiva paşi mari, fără zgomot, la perete şi amândoi ascultară un moment, fără măcar să sufle. Dar peste tot era linişte!

După ce trecură câteva minute fără ca zgomotul să se mai repete, Holmes bătu în perete cu cheia universală, pe care o purta întotdeauna în buzunar. Deodată se auzi un zgomot sec.

— Nu ți se pare şi ție, Harry, întrebă el pe ucenicul său, că în dosul acestor scânduri se mai află încă o cameră, ce ține tot de locuința ucigaşului?

— Desigur, cu toate că nu se vede nicăieri nici o uşă. Fără să răspundă ceva, Holmes se îndreptă spre dulap şi îi arătă uşa cu o privire plină de înțeles.

— Scoate revolverul, îi şopti el lui Harry, voi deschide uşa şi dacă vei auzi vreun zgomot în dulap, după ce-l voi deschide, să tragi imediat, căci atunci cel care a pricinuit zgomotul de adineauri este ascuns înăuntru; şi cine ar putea fi altul decât cel căutat?

Harry se pregăti să tragă şi luă poziție ca să poată ținti în dulap, prin crăpătura uşii. Dar când maestrul său deschise uşa cu precauție, găsiră dulapul gol.

Holmes apăsă într-un anumit loc al dulapului şi peretele din fund al acestuia se deschise.

Cei doi detectivi mai stătură un moment nemişcați şi numai când în încăperea alăturată nu se mai auzi nici un zgomot suspect, îndrăzniră să intre. Aici domnea un întuneric de nepătruns.

Cu tot curajul lor, detectivii nu îndrăzniră să înainteze mai departe prin întuneric, căci s-ar fi putut în orice moment să fie doborâți de către ucigaş.

După ce amândoi îşi aprinseră felinarele electrice, având barem atâta lumină cât să poată vedea locul şi încotro să se învârtească, ei cercetară toată încăperea.

Dacă descoperirile lor de până acum nu i-ar fi încredințat îndeajuns că dăduseră peste ascunzătoarea unui criminal grozav, apoi cele ce aflară în camera aceasta le-adusese cea mai deplină siguranță. Într-adevăr, într-un colț era o grămadă de fel de fel de obiecte pungăşite, adică unelte din spargeri. Dar ceea ce interesă mai mult pe cei doi detectivi erau nişte portrete, atârnate pe pereți: fotografii îngălbenite ale unor băieți tineri şi frumoşi, precum şi un portret al unei perechi, în haine de nuntă.

Amândoi detectivii studiară cu băgare de seamă pe omul din fotografie.

— Ce zici tu, Han, întrebă detectivul, fotografia asta nu l-o fi reprezentând, bineînțeles cu mult mai tânăr, pe omul pe care-l căutăm?

— Se prea poate, răspunse Harry, pe vremea aceea se vedea că individul nu purta perucă neagră de acum şi nici nu se vopsise cu negru pe obraz. Atunci mai avea părul roşu ca focul.

— Cred c-ar fi bine să luăm fotografia cu noi, zise detectivul. În caz că nu l-am găsit pe criminal în persoană, ea ne-ar putea ajuta poate să dăm de urma nevestei lui. Apoi mai puse mâna pe cele

câteva scrisori ce se aflau pe jos. Şi acum să ne uităm mai cu băgare de seamă la tavan, căci flăcăul care desigur c-a fost adineauri aici trebuie să fie ascuns pe undeva. După părerea mea, nu se poate să o fi şters decât pe acoperiş care-i aproape de tot, deasupra capului nostru.

Agățându-se de căpriori, el ajunse repede la deschizătura ce da afară pe acoperiş şi al cărei capac îl ridică cu uşurință.

— Vulpea s-a furişat prin gaura asta, zise Holmes. Probabil că se va întoarce tot pe aici, ca să vadă dacă musafirii nepoftiți se mai află tot în ascunzătoarea sa şi dacă nu cumva l-au prădat de tot.

El ridică cu prevedere uşița din tavan şi se uită afară.

— Într-adevăr, în fața mea se întinde un loc de plimbare pe acoperişuri. Văd şi coşuri multe şi mari, după care tâlharul s-a putut ascunde uşor, spre a ne pândi. De aici se poate uşor, plimbându-te pe acoperişuri, să ajungi la o altă uşiță, iar de acolo într-un pod al unei case străine, de unde să coborî în stradă, fără să fii băgat în seamă. Aş avea chef să mă iau după omul nostru şi să fac o plimbare pe acoperişuri dar, din anumite motive, cred că e mai bine să las asta pentru mai târziu.

Zicând aceste cuvinte, Holmes închise uşița şi sări jos, pe pardoseala camerei unde se aflau.

— N-ar fi bine, maestre, întrebă atunci Harry, s-aşteptăm aici sau în odaia cealaltă, întoarcerea criminalului?

— Desigur, băiete, răspunse Holmes, m-am gândit şi eu la asta; dar cred c-ar fi mai bine să ne arătăm un moment jos, în stradă, să ne vadă criminalul care desigur că stă pe acoperiş şi se uită în toate părțile, spionând împrejurimile. Cum soarele n-a apus încă, o să creadă că e mai bine să nu se întoarcă în odaia lui şi probabil c-o să aştepte până ce s-o întuneca. Până atunci, noi ne vom putea întoarce fără să fim văzuți de cineva.

— Planul acesta e minunat, răspunse Harry, urmând pe maestrul său, care trecu în odaia de alături.

Cei doi detectivi stătură un moment aici, apoi părăsiră ascunzătoarea ucigaşului, încuind uşa în urma lor.

CAPITOLUL V

LUPTA DIN MANSARDĂ

După ce Holmes şi Harry se plimbară mai mult timp, după cum le fusese vorba, împrejurul casei şi se arătară chiar în curte, ieşiră apoi printre clădirile fabricilor de alături şi se întoarseră încă înainte de apusul soarelui în camera de la mansardă a criminalului.

Cum acesta putea să intre în locuința lui prin două părți, ei se hotărâră să se despartă pentru câtva timp.

— Tu, Harry, zise Holmes ucenicului său, vei sta la pândă în odaia aceasta din față, iar eu voi face tot aşa în odaia cea mică de-alături. Cel care va auzi ceva suspect sau va avea nevoie de celălalt să bată numaidecât în perete. Fii cu ochii în patru, Harry, şi gata în orice moment pentru atac; căci spre a-i uşura criminalului sau vreunuia din tovarăşii lui o eventuală vizită a locuinței lor, vom lăsa uşa din față deschisă. Altfel s-ar putea ca vreunul din ei să-o deschidă repede şi să năvălească asupra ta.

— Voi sta la pândă, ca o santinelă, îl asigură tânărul detectiv ai cărui ochi străluceau de bucurie

că avea un rol aşa de important în aventura ce se pregătea. Să nădăjduim că n-o să stăm mult la pândă.

Holmes trecu prin dulap în camera de-alături şi se aşeză pe o saltea stricată ce se afla pe jos, aproape de deschiderea din tavan. Răbdarea lui Holmes şi a lui Harry fu pusă la grea încercare, în gaura aceea întunecoasă, dar ea nu slăbi nici un moment.

Ei aşteptară cu cea mai mare încordare vreun ceas apariția lui Snowdon. Oare mişelul mirosise că Sherlock Holmes şi Harry Taxon se întorseseră să-l ia în primire? Se părea că era aşa, căci nici Harry nu dăduse vreun semn de viață. Se vedea că nici el nu văzuse nimic în postul de observație.

Noaptea trebuia să se fi lăsat de mult, o noapte vijelioasă în adevăratul înțeles al cuvântului.

Furtuna ce amenința încă de când se plimbau pe stradă se dezlănțuise. Vântul sufla cu putere pe deasupra acoperişului sub care cei doi detectivi stăteau la pândă şi pătrundea în cameră printre crăpături, iar când începu să cadă o ploaie grozavă adevărate torente de apă năvăliră prin crăpăturile tavanului. În camerele întunecoase se răspândi o umezeală grozavă şi mai ales în cea în care se afla acum Sherlock Holmes, toate lucrurile se udară.

Detectivul se văzu silit să se scoale de pe salteaua care se udase. El tocmai voia să-l întrebe

pe Harry dacă încăperea în care stătea rămăsese uscată, când un tunet înfricoşat, urmat de un fulger orbitor îl opriră pe loc. În acelaşi timp, simți un curent puternic de aer pătrunzând prin uşița tavanului, care tocmai fusese deschisă.

Ochii detectivului se îndreptară îndată spre deschizătura tavanului. Apoi se ascunse după o mobilă, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Cel aşteptat sosise.

Criminalul se uită cu multă prevedere prin crăpăturile uşiței. El ascultă cu cea mai mare încordare, ținând încă în mână capacul pe care-l ridicase, gata la cel mai mic zgomot să se retragă şi să-l închidă la loc.

Abia după ce crezu că putea fi sigur, deschise de tot uşița şi sări jos, în camera întunecoasă. El era acum aşa de aproape de Sherlock Holmes încât acestuia îi trebui mare stăpânire de sine ca să nu sară asupra iui. Mâinile lui Sherlock Holmes se întinseră să-l apuce, dar în ultimul moment el îşi schimbă planurile, căci mai înainte de a-l prinde pe criminal, voia să vadă ce avea de gând să facă acolo.

Individul se îndreptă îndată spre colțul unde se aflau instrumentele de spargere.

„Ah! se gândi Holmes, vrea să mai facă o nouă afacere şi-şi caută instrumentele trebuincioase. Dar nu trebuie să-l las să ajungă până acolo. Dacă mişelul va pune mâna pe vreo daltă sau alt

instrument, voi fi mai slab decât el şi-mi va fi mai greu să-mi apăr pielea."

În acel moment se auzi o bătaie uşoară în perete. „Doamne, oare, tocmai în momentul acesta să fi venit cineva şi la Harry? Sau poate că Harry auzise săritura de pe acoperiş a lui Snowdon şi prin bătaia aceea voia să-l întrebe pe Holmes dacă avea nevoie de ajutorul lui?"

În tot cazul, bătaia aceea nu era tocmai pe placul detectivului, căci o auzise şi Snowdon, fără nici o îndoială. Într-adevăr, Holmes îl văzu cum tresare şi se codeşte un moment, neştiind ce să facă. Dar îndată ce se auzi în odaia de alături un al doilea zgomot, pricinuit de o uşă ce se închidea, acesta sări direct la uşa secretă a dulapului să treacă în odaia de alături. Dar n-ajunse să-şi îndeplinească gândul, căci în acel moment în care împingea uşa, Holmes, dintr-o săritură de panteră, fu în spatele lui.

Omul, luat prin surprindere, scoase o înjurătură sălbatică. Apoi, cu putere uimitoare şi cu o dibăcie nemaivăzută, căută să se scuture de cel care-l atacase, dar acesta îl apucase de gât şi-l ținea bine. Încă vreo câteva clipe şi criminalul era să fie ştrangulat.

Deodată însă acesta se aruncă pe spate cu toată puterea corpului său, aşa că Holmes căzu greu cu capul pe o unealtă de fier, ce se afla în cale şi fu un moment ameţit. Criminalul se folosi de

momentul acesta favorabil, îşi adună toate puterile şi scăpă din mâinile detectivului. Apoi apucă o pârghie groasă de fier şi vru să zdrobească capul lui Sherlock Holmes, care tocmai se ridica de jos.

Dar ochii detectivului, care se pare că vedeau tot atât de bine prin întuneric ca şi la lumina zilei, observară că Snowdon apucase fierul primejdios şi, mai înainte ca acesta să-l ridice în aer, apucă şi el un ciocan şi se pregăti să facă acelaşi lucru ca Snowdon. Astfel Holmes îşi ridică şi el în aer unealta-i grea, dar Snowdon scăpă, dându-i o lovitură dibace.

Holmes căzu iar la pământ şi acum începu o luptă grozavă între cei doi oameni, în mijlocul întunericului de nepătruns ce domnea în încăpere. Ei se rostogoleau la pământ, răsuflând din greu, căci când unul era mai tare, iar după un moment, celălalt.

Se luptau ca două fiare gata să se sfâşie, dar nici unul nu izbutea să-l învingă pe celălalt, amândoi având o putere egală.

În sfârşit Holmes reuşi să-şi apuce stiletul şi făcu o tăietură puternică în umărul potrivnicului său. Atunci criminalul îi dădu drumul cu un strigăt de durere. Apoi, sărind în sus, se repezi spre deschizătură şi, mai înainte ca detectivul să-l poată urma, Snowdon se ridică pe bârne cu iscusința unei pisici şi ieşi afară prin uşița lăsată deschisă.

Pe când se mai afla încă cu picioarele atârnate în odaie, ținându-se numai cu mâinile de marginea ferestrei, Holmes se repezi asupra lui să-l apuce şi să-l tragă înapoi în cameră. Şi desigur c-ar fi reuşit s-o facă, dacă criminalul încercat nu ar fi prevăzut gândul şi nu i-ar fi dat o lovitură cu piciorul în frunte.

Stăpânindu-şi durerea, Holmes îşi duse mâinile la frunte; în timpul acesta Snowdon reuşi s-ajungă pe acoperiş nevătămat.

Detectivul slobozi numaidecât un glonț de revolver în urma lui Snowdon, care însă îi răspunse cu un râs batjocoritor.

— Mişel blestemat! scrâşni detectivul, te voi urmări chiar şi până-n iad!

El făcu o săritură şi se prinse de bârne, apoi vru să se urce pe acoperiş. Dar în acelaşi moment, capacul deschizăturii îi căzu în cap şi în acelaşi timp auzi pe Snowdon alergând grăbit pe acoperiş, spre casa vecină.

CAPITOLUL VI

O PLIMBARE PRIMEJDIOASĂ

Lovitura cu capacul greu ar fi fost desigur mortală dacă Holmes n-ar fi avut sub pălărie o placă de oțel ce-I ferise până atunci de mult lovituri. El nu fu decât puțin amețit şi izbuti s-ajungă pe acoperiş, unde se opri câteva minute, pentru a-şi recăpăta judecata-i rece şi a se gândi la goana primejdioasă care urma.

Situația era îngreunată şi de vijelia ce se dezlănțuise şi mai tare, urlând cu furie. Cerul nopții era încărcat de nori grei, aducători de vijelie; tunetul bubuia fără încetare; fulgerele străluceau, iar vântul sufla cu atâta putere peste acoperişuri, încât era foarte periculos să umble cineva pe marginea lor.

În fiecare moment, detectivul putea să fie aruncat de furia vântului în întuneric; dar ploaia ce-i uda şi-i răcorea fruntea îl făcu în stare să întreprindă urmărirea primejdioasă a criminalului.

Cu tot vântul care în momentul acela se întețise mai tare şi sufla cu furie, el călcă pe jgheabul de tinichea ce se întindea de-a lungul acoperişului şi care se îndoi sub greutatea lui.

Cu o îndrăzneală nebunească, Holmes alergă

pe marginea prăpăstiei ameţitoare şi izbuti s-ajungă la capătul acoperişului; aici luă o hotărâre eroică şi, dintr-o săritură, fu pe acoperişul casei vecine. Cum acesta era ud, greutăţile urmării se măriră şi mai mult.

Holmes se hotărî să-şi adune toată energia spre a pune mâna pe criminal, chiar pe acoperişul acela, orice i s-ar fi pus în cale. Căci, după cum se încredinţase, criminalul se afla încă pe acoperiş. Îl văzuse chiar atunci că dispăruse în dosul cupolei de sticlă ce se înălţa în mijlocul acoperişului, cupolă construită să lumineze până ia etajul de jos.

Detectivul puse mâna pe revolver. Mai avea încă patru gloanţe pe care le putea trage asupra lui Snowdon şi dorea să-l găurească puţin pielea, dacă el alerga spre cupola împrejmuită de un grilaj de fier subţire. Şi într-adevăr criminalul, care se afla la pândă în dosul cupolei, sări atunci repede în sus, spre a năvăli asupra lui Holmes, tot cu revolverul pregătit. Liniştea fu tulburată de zgomotul a cinci sau şase gloanţe trase repede unul după altul, dar în întunericul acelei nopţi vijelioase nici un luptător nu izbuti să nimerească ţinta. Furios, Snowdon îşi aruncă atunci arma ca să se lupte cu potrivnicul său cu mâinile goale sus, pe acoperiş. Dar aceasta convenea de minune lui Holmes, căci şi el era un boxer bun şi chiar luase mai multe premii.

— *Come-in*! zise vesel către potrivnicul său, vei

vedea că n-ai făcut alegerea potrivită!

Şi numaidecât el lăsă să cadă o ploaie de lovituri furioase în capul lui Snowdon.

Dar Holmes avea de-a face cu un inamic tot aşa de iscusit şi puternic ca el căci şi acesta părea iniţiat în toate şmecheriile luptei şi pară într-un chip minunat loviturile pe care Holmes voia să i le aplice, mai ales în regiunea stomacului. În sfârşit Snowdon slăbi un moment şi în clipa următoare căpătă o astfel de lovitură în partea de jos a corpului încât îşi pierdu şi vederea, şi auzul, căzând pe spate, rostogolindu-se peste grilajul scund al cupolei.

Zgomotul grozav al geamurilor sparte, ce se prăbuşiră în adâncime, fu acoperit de strigătul de moarte al criminalului care cădea de pe acoperiş în casă, de la o înălţime de patru etaje.

Holmes vru să se aplece peste grilaj şi să se uite în jos prin geamurile sparte, ca să se încredinţeze dacă Snowdon murise, când auzi o împuşcătură în spatele !ui, iar când se întoarse, un glonţ trecu la un milimetru de capul lui. Spre marea lui mirare, el văzu că de pe acoperiş se deschideau o mulţime de ferestruici prin care ieşeau oameni cu felinare în mâini. Ei săriră din toate părţile asupra lui Holmes, scoţând înjurături sălbatice. Desigur că ei îl socoteau un spărgător primejdios, ba poate chiar ceva mai rău.

Împuşcăturile trase pe casa vecină le

atrăseseră atenția şi observară că se petrece ceva neobişnuit deasupra capetelor lor. Acum însă spargerea geamurilor cupolei, lupta ce se petrecuse puțin mai înainte lângă ea şi prăbuşirea lui Snowdon înăuntrul casei, toate acestea li se părură atât de ciudate încât crezură numaidecât că aveau de-a face cu nişte spărgători care îşi aleseseră tocmai această noapte vijelioasă pentru a-şi săvârşi fărădelegile.

Dar oamenii din Baltimore, şi mai ales cei din cartierul acesta, erau nişte oameni hotărâți. Nimeni nu putea să glumească cu ei, şi locuitorii casei cu cupolă dovediră numaidecât aceasta căci fără s-asculte explicațiile lui Sherlock Holmes I-ar fi sfâşiat de viu, dacă el nu s-ar fi priceput să scape datorită îndrăznelii şi dibăciei lui.

Văzând prea bine că era să se facă moarte de om, mai înainte de a-i putea face pe oamenii aceia turbați să înțeleagă că nu era vinovat, Holmes sări cu paşi mari peste acoperişul umed şi se îndreptă spre casa vecină.

Dar cum urmăritorii se luară după el, descărcând mereu focuri de revolvere, el văzu că drumul spre odaia lui Snowdon era blocat. Nu-i mai rămase altceva decât să facă o încercare disperată, mai mult decât îndrăzneață, de a coborî de pe acoperiş în curte pe burlanul de ploaie. Urmăritorii lui scoaseră un nou strigăt de furie când îl văzură că

se apleacă spre acoperiş şi ținându-se cu putere de burlan, flutură câteva momente în aer, între cer şi pământ; apoi găsind un sprijin pentru picioare, începu să coboare pe burlan cu iscusința şi experiența unui acrobat din cei mai buni.

Holmes coborî de-a lungul burlanului de ploaie în mijlocul tunetelor asurzitoare şi al fulgerelor orbitoare. Dar coborârea lui nu rămase neobservată. Pe toate coperişurile şi chiar în curte, năvăliseră o mulțime de măcelari care îl zăriseră pe Holmes. Astfel, mai înainte de a ajunge la pământ, el văzu că şi aici i se pregătea aceeaşi soartă cu care-l amenințaseră oamenii de pe acoperiş. Numai dacă Harry ar fi fost acolo să-l recunoască!

Holmes se temu că legitimația pe care i-o dăduse prefectul poliției nu avea să-l fie de nici un folos fată de bestiile acestea de măcelari, care amenințau cu brațele goale şi vânjoase.

Din fericire pentru el, acest zgomot neobişnuit atrăsese câțiva polițişti de la secția de poliție din apropiere şi aceştia izbutiră să înfrâneze furia oamenilor din curte, până când Holmes putu să-şi arate identitatea. În câteva cuvinte, el explică funcționarilor motivul primejdioasei lui coborâri de-a lungul burlanului.

Aceştia abia îşi puteau crede urechilor. Aşadar, chiar în apropierea lor, la o depărtare de numai câteva case de secția de poliție, îşi avea

ascunzătoarea criminalul băieților, care băgase groaza şi spaima în tot oraşul şi chiar în oraşele din împrejurimi! A trebuit să vină detectivul din Londra să-l descopere pe acest ucigaş mizerabil. Poate că cel puțin acum aveau să reuşească, sub conducerea lui Sherlock Holmes, să-l prindă pe presupusul Snowdon.

Sherlock Holmes nu prea credea că Snowdon să fi scăpat cu viață din căzătura aceea grozavă de la o înălțime aşa de mare.

Dar nu mică le fu mirarea tuturor celor care îl însoțeau când pătrunseră în vestibulul casei de alături, în care dădea cupola de sticlă, şi nu-I găsiră pe criminal!

Oricât de necrezut părea lucrul acesta, dar nu se putea altfel presupune decât că ucigaşul, în cădere, se agățase cu o mână de candelabrul uriaş ce lumina vestibulul şi scările. De aici el îşi găsise un drum şi ieşise cu bine afară. Astfel, Holmes şi polițiştii se gândiră să continue cercetările.

Detectivul era nervos. Dacă I-ar fi avut măcar pe Harry lângă el! Dar unde rămăsese oare tânărul? Dacă ar fi avut şi el o aventură ca a lui?

CAPITOLUL VII

TRIUMFUL LUI HARRY

Harry, auzind zgomotul ciudat ce se făcuse dintr-o dată în încăperea vecină, se gândi imediat să alerge în ajutorul maestrului său, căci i se păruse că cineva sărise pe ferestruica tavanului din cameră.

Cum însă maestrul său nu-i făcuse semnul convenit, el renunță la gândul acesta. Nu ştia dacă Holmes nu bătuse în uşă, numai ca el să nu intre în acel moment, căci se putea ca prin intrarea lui necugetată să-l strice cine ştie ce plan detectivului şi acesta l-ar fi costat prea mult pe Harry, care nu voia cu nici un preț să-l supere pe maestrul său.

Îndată ce îi apăru ocazia să dea semnalul hotărât, auzi apropiindu-se de uşă nişte paşi uşori de femeie, care se opri lângă uşă, probabil să asculte, şi care îşi apăsă mâna încet pe clanță.

Harry se ascunse după dulapul cel mare, aşteptând cu încordare intrarea persoanei misterioase.

Nu trecură nici câteva secunde şi uşa se deschise încetişor, iar în prag se ivi o femeie înaltă, slabă, îmbrăcată în nişte haine de culoare închisă.

Dar în odaie era aşa de întuneric, că Harry nu putu s-o recunoască pe femeia care se oprise în prag.

Deodată însă, bolta neagră de nori fu străbătută de un fulger ce lumină o clipă odaia şi pe femeia din uşă. Astfel Harry putu vedea în fugă figura palidă şi îngrozită, cu trăsăturile schimbate de spaimă, a unei femei care părea să facă parte din lumea bună şi el fu cuprins de o mare agitaţie, căci îşi aduse aminte numaidecât de femeia nenorocită pe care o văzuse în haine de mireasă, la braţul lui Snowdon, în fotografia din camera de alături.

Oare ce-o hotărâse pe femeia aceasta care, după spusele portarului, se despărţise de mult de bărbatul ei, din pricina brutalităţii lui, să vină aici cu toată ora târzie şi cu toată vijelia de afară? Oare ce legături mai avea cu criminalul? Desigur, aşa trebuie să fie, şi numai dorinţa de a vorbi cu bărbatul ei o adusese aici.

Dar ştia ea oare că Snowdon era un criminal atât de primejdios şi că vărsase aici sus, în această mansardă mizerabilă, sângele nevinovat al lui Charley Dauforth şi poate chiar şi pe cel al celorlalţi băieţi ucişi?

Harry se gândi să-l înştiinţeze numaidecât pe maestrul său de această vizită neaşteptată şi bătu încet în perete. Această lovitură era cea care contrariase atât pe Holmes fiindcă fusese auzită şi de Snowdon. Apoi Harry se hotărî repede şi se

îndreptă spre femeie, tocmai în momentul când un nou fulger lumină odaia.

Un strigăt înăbuşit de groază ieşi din gura femeii care rămase încremenită în pragul uşii dar îndată după aceea ea se retrase, închise uşa şi o luă la fugă. Harry Taxon o urmări numaidecât. Lucrurile se petrecură aşa de repede, că el nu mai auzi nimic din lupta ce se încinsese, în acelaşi moment între Holmes şi Snowdon.Tânărul detectiv ştia să alerge de minune; totuşi îi fu greu să se țină după femeia palidă.

Ştia că Holmes va da o mare importanță faptului că a pus mâna pe presupusa nevastă a ucigaşului de copii căci, după toate probabilitățile, ea ar fi fost cea mai în stare să dea informații prețioase asupra criminalului. De aceea, el nu voia cu nici un preț s-o scape din mână. Harry alergă în urma ei printr-un şir de străzi până când în sfârşit aceasta se opri abia suflând, la intrarea unei fundături, unde nu mai avea să fugă mai departe.

— Cine eşti? o întrebă Harry, care şi el abia mai răsufla şi o apucă de mână trăgând-o în fundătura tăcută şi singuratică, ca să poată vorbi cu ea netulburat. Nu eşti doamna Snowdon, soția omului care locuieşte în mansarda sărăcăcioasă în care voiai să intri adineauri?

Femeia tăcu. Se vedea că spaima o amuțise.

— Vorbeşte, stărui tânărul detectiv, ce motiv

te-a făcut să-l vizitezi pe soțul dumitale?

— De ce mă întrebi şi ce te îndreptățeşte să-mi pui aceste întrebări? exclamă în sfârşit femeia.

— Sunt detectiv, răspunse Harry. Nu ştii oare ce bănuieli planează asupra bărbatului dumitale, Snowdon?

— De unde ştii că eu sunt doamna Snowdon?

— Fotografia dumitale şi a soțului în haine de nuntă, din încăperea cea mică, nu lasă nici o îndoială despre asta. Te plâng, doamnă, că după cât se pare mai ai simpatie pentru un om menit să fie spânzurat... Te-ai despărțit de mai mult timp de el; de ce voiai acum să-l vezi iar?

— O, Dumnezeule mare! gemu femeia. Vorbele pe care le aud acum din gura dumitale îmi întăresc bănuiala pe care o aveam împotriva lui, de când am văzut anunțul afişat la poliție în toate colțurile şi pe toate străzile. O, spune-mi, domnule, e adevărat că el l-a omorât pe Charley Dauforth? Căci m-am dus în ascunzătoarea din Barklay Street numai ca s-aud din gura lui Jeremy... Aşadar, el este ucigaşul?

— Da, doamnă răspunse Harry.

Femeia abia mai putea respira de groază.

— Aveți dovezi? întrebă ea apoi, înfricoşată.

— Cele mai zdrobitoare!

Ochii tânărului detectiv se ațintiră, la aceste cuvinte, cu pătrundere pe fața palidă a femeii, luminată de lumina tremurătoare a felinarului lângă

care stătea.

În momentul acela fața ei strălucea de bucurie.

— Se pare, urmă Harry, că această informație te-a mulțumit şi că m-am înşelat când am zis că simpatia pentru bărbatul dumitale te hotărâse să te duci la locuința lui.

— Dovedeşte-mi, domnule, răspunse femeia repede, că Jeremy e într-adevăr ucigaşul micului Dauforth şi vei afla şi dumneata de la mine, dar în alt loc, mai mult chiar decât doreşti să ştii. Ha, ha! râse ea cu amărăciune, eu să am simpatie pentru sceleratul acela?

— Îți voi da dovezi, răspunse Harry repede; ele sunt în pachetul acesta.

— Atunci vino cu mine, domnule! zise femeia apucându-l pe Harry de braț. Peste câteva momente, vei afla motivul care m-a îndemnat să mă duc la locuința soțului meu.

Ea îl trase pe Harry după ea şi coti iar în strada principală. Aproape de gara Camden, ale cărei lumini se vedeau în depărtare, se opriră în fața unei case cu un etaj.

— Am ajuns, îi zise femeia lui Harry.

Ea deschise uşa casei şi amândoi intrară într-o odaie luminată slab. În momentul acela, o uşă ce da în ea se deschise.

— Ei, Mabel, întrebă o femeie de vreo treizeci

de ani, care se ivi în pragul uşii foarte îngrijorată, ce veşti aduci? Bănuiala ta era îndreptățită?

— Domnul acesta ți-o va dovedi, zise femeia care răspunse la numele de Mabel, arătându-l pe Harry, pe care cealaltă abia acum îl observă cu mirare. Te rog, domnule, se adresă ea tânărului detectiv, să intrăm în această cameră. Aş vrea să te prezint surorii mele, doamna Ruth Dauforth, pentru care, mai ales, am făcut drumul până în strada Barklay.

— Doamna Dauforth? zise Harry Taxon îndreptându-şi privirile cu uimire când la una, când la alta, sunteți surori?

— Dar de ce pui această întrebare?

— Dar se vede bine, de la prima vedere, că sunteți surori după asemănarea pe care o aveți. Ce înlănțuire ciudată de împrejurări mă face să găsesc aici două doamne, care nu sunt în legătură cu numai cu ucigaşul, ci şi cu victima? Oare asta să aibă vreo legătură cu crima?

— Sunteți criminalist, domnule, nu-i aşa? întrebă Kuth Dauforth; deci nu mă mir că vă exprimați o asemenea părere! Vezi, Mabel, avea ori n-avea dreptate bărbatul meu să cadă într-o asemenea capcană? Voiam să-l conving, făcându-l să creadă că nimeni nu va crede că el, unchiul lui Charley, este ucigaşul copilului nevinovat, dar n-a vrut să m-asculte. Tocmai că suntem înrudiți! Zicea

el, tocmai pentru că, după moartea lui Charley, eu sunt moştenitorul cel mai apropiat al fratelui meu, se va crede că i-am luat viața! Şi după asta a fugit ca un nebun, nu ştiu încotro, şi mă tem să nu-şi fi luat zilele... Şi ca să vă vorbesc numai de mine, vezi, Mabel, nu ți-am spus tot adevărul, nu ți-am povestit ce purtare ciudată a avut fratele bărbatului meu, tatăl lui Charley, față de mine, când a fost azi-dimineață la noi. Ar fi trebuit să fiu oarbă să nu observ că el s-a purtat astfel, fiindcă ne bănuia, pe mine şi pe bărbatul meu, de această crimă odioasă. De aceea am alergat la tine, dragă soră, să-ți cad în genunchi şi să te rog să afli dacă nu cumva bărbatul tău, omul acela care deja are atâtea păcate pe sufletul lui, nu e vinovat de această crimă.

— Da, aşa e, răspunse doamna Snowdon, întorcându-se spre Harry, fiindcă nu bănuiam că Ruth va imita exemplul soțului ei, dacă nu va putea să-şi dovedească nevinovăția în această crimă şi fiindcă chiar eu aveam bănuiala întemeiată că bărbatul meu era vinovat de toate crimele săvârşite în timpul din urmă în Baltimore m-am dus în strada Barklay. Şi acum dumneata, domnule, mi-ai putea arăta, după cum mi-ai făgăduit, dovada că Jeremy este cu adevărat ucigaşul lui Charley Dauforth. Te asigur încă o dată că nu voi avea nici o considerație pentru mişelul acela care mi-a nimicit toată fericirea vieții mele!

„Iar dacă vei vrea, te voi duce şi la celelalte ascunzători pe care Jeremy le are aici în Baltimore.” Harry desfăcu pachetul, dar abia văzură cele două femei conținutul lui şi scoaseră țipete de groază. Ruth Dauforth recunoscuse, la prima vedere, într-un deget al mâinii carbonizate pe care Holmes o găsise în cenuşa din sobă, un inel mic de aur, cu o piatră de rubin roşu, pe care James Dauforth i-l dăruise odinioară fiului său. Ea îşi acoperi îngrozită fața cu mâinile şi începu să plângă în hohote.

— Unde ai găsit toate astea? întrebă Mabel, care abia se putea stăpâni să nu cadă, atât era de tulburată.

— În soba de fier din camera soțului dumitale, iar în scrin cămaşa însângerată. Uitați-vă aici, pe ea sunt cusute inițialele C.D. Mai e nevoie şi de alte dovezi că Snowdon, cum se numeşte bărbatul dumitale, este ucigaşul lui Charley Dauforth?

— Nu! Nu! zise Mabel, atât ajunge să rup pentru totdeauna şi cea din urmă legătură ce mă mai lega de soțul meu, pe care l-am iubit altădată cu atâta ardoare. Sângele nevinovat al copiilor trebuie răzbunat şi vă voi ajuta pe cât îmi vor îngădui slabele mele puteri.

— Atunci vino, zise Harry, învelind la loc brațul cadavrului, cămaşa şi fotografia, să-ți îndeplineşti făgăduiala.

El îşi luă pălăria şi părăsi, împreună cu Mabel

Snowdon, căsuța în care se petrecuse această scenă. Harry se îndreptă repede spre strada Barklay, unde se afla ascunzătoarea criminalului. Ardea de nerăbdare să-l informeze pe marele său maestru despre descoperirile pe care le făcuse. El era plin de mândrie, ştiind că maestrul său va fi mulțumit de el.

CAPITOLUL VIII

ISPĂŞIREA CRIMEI

Harry şi însoțitoarea lui, Mabel Snowdon, tocmai ajunseseră în fața casei din strada Barklay, unde stătuse ascuns luni întregi ucigaşul de băieți, când, spre marea lui mirare, tânărul detectiv auzi vocea cunoscută a maestrului său venind dinspre o poartă vecină. Apoi îi văzu pe Holmes ieşind împreună cu câțiva polițişti pe uşa casei în care se afla locuința ucigaşului. Ei fuseseră la mansarda lui Snowdon, de unde Holmes îşi luase haina pe care o lăsase acolo. Acum se pregăteau să se ducă la secția de poliție, ce se afla pe o stradă vecină, să-l informeze pe inspector despre descoperirea detectivului şi despre cele întâmplate în strada Barklay.

În acelaşi timp, Holmes voia să se intereseze la poliție, dacă se aflase pe acolo ceva despre Han Taxon. Îşi poate închipui oricine cât fu el de bucuros când dădu cu ochii de ucenicul său.

— Hei, băiatule, iată-te! zise el mulțumit. Dar cine este doamna de lângă tine?

— Sunt fericit, maestre, să-ți prezint pe

doamna Mabel Snowdon, răspunse Harry cu mândrie.

Şi ochii lui se ațintiră, asupra feței detectivului, spre a observa impresia pe care i-o face această femeie. Şi fu mulțumit pe deplin. Căci, cu toate că Sherlock Holmes nu lăsa de obicei să i se vadă pe față sentimentele lăuntrice, de astă dată însă ochii îi străluceau de bucurie.

— Atunci ne putem aştepta la mărturii importante în cazul Dauforth, zise Holmes îndreptându-şi ochii întrebători spre Mabel Snowdon.

— Într-adevăr doamna este hotărâtă să ne dea toate informațiile asupra locuinței probabile a celui pe care, după cât mi se pare, încă n-ați putut pune mâna, cu toate că, judecând după zgomotul pe care l-am auzit în încăperea mică înainte de plecarea mea, am bănuit c-ai avut o întâlnire serioasă cu el.

— Din păcate, mi-a scăpat printre degete, răspunse Holmes. Dacă doamna cu care ai avut norocul să te întâlneşti şi despre care cred că este soția criminalului e hotărâtă să ne facă vreo câteva mărturisiri împotriva lui, aceasta ne va aduce o mare bucurie. În cazul acesta, doamna ar trebui să fie aşa de bună să ne întovărăşească la secție. Scenele agitate ce s-au petrecut aici în timpul absenței tale, Harry, au atras, după cum vezi, o mulțime de curioşi şi deci n-ar fi cu putință să

vorbim liniştiți.

— Sunt gata să vă urmez, răspunse doamna Snowdon, cred că e de datoria mea să nu mai ascund autorităților ceea ce n-am spus până acum din considerație pentru soțul meu.

Doamna Snowdon îi însoți pe cei doi detectivi şi pe polițişti la biroul de poliție cel mai apropiat, unde Holmes şi ceilalți polițişti fură uimiți de mărturisirile pe care nenorocita de soție a criminalului le făcu despre bărbatul ei.

Ea le zugrăvi cu durere viața plină de dureri şi de amărăciune pe care o dusese ani de-a rândul cu bărbatul ei, pe care la început îl crezuse un om cinstit, orbită cum era de dragoste. Dar el deveni în curând un om rău şi brutal. Cu toate acestea, fiindcă nu le ascultase pe rudele ei care se supăraseră, ea rămase cu el şi trăiră împreună timp îndelungat.

Dar Snowdon fu destituit din postul său de la banca unde lucra din cauza înşelătoriilor şi a deturnărilor şi de atunci căzu din ce în ce mai jos, până ce ajunse un criminal de rând.

— Încă din Texas, povesti nenorocita femeie suspinând şi vărsând şiroaie de lacrimi, mi s-a părut că Jeremy avea înclinări perverse către tineri şi băieți, că avea predispoziții sadice... Îmi mai aduc aminte cu groază că într-o zi am dat peste el tocmai când rupea capul unor porumbei şi bea sângele cald

al păsărilor ucise. Aceasta mă hotărî atunci să fug de el şi am venit în Baltimore unde se afla sora mea, măritată cu domnul Bill Dauforth, un mic funcționar de la gara Ohio. Dar în curând mă urmă şi Jeremy, pe care l-am întâlnit din întâmplare pe stradă. El mi-a jurat cu lacrimi fierbinți, făcându-mi cele mai mari făgăduieli, că se va îndrepta şi va deveni un om cumsecade, dacă îmi voi lega viața iar de a lui, şi l-am crezut. Ne-am mutat amândoi în locuința sărăcăcioasă unde, după cum am aflat acum, s-a întâmplat după plecarea mea o crimă înfricoşătoare!... I-am oferit aproape tot ce mai rămăsese din averea mea pe care, silită de el, am ridicat-o de la bancă, încă de când eram în Texas. Îmi povestise că reuşise să capete un post, mic şi rău plătit, de copist la un avocat. Dar în curând am fost silită din nou, din pricina relei sale purtări şi a brutalității lui, să mă despart de el şi să mă mut în căsuța unde l-am dus pe tânărul criminalist şi unde am găsit-o şi pe sora mea. Ea a avut grijă de mine când m-a văzut venind la ea, acum câteva săptămâni, lipsită de orice sprijin i-am descris chinurile mele; dar nu i-am mărturisit bănuiala înfricoşătoare pe care o aveam asupra bărbatului meu, de când trăiam din nou cu el aici, în Baltimore.

— Bănuiai oare că Snowdon ar fi autorul tuturor acelor groaznice omoruri săvârşite în timpul

din urmă în Baltimore? întrebă Holmes.

— Nu, domnule, nu bănuiam deloc una ca asta, căci altfel aş fi înştiinţat numaidecât poliţia; bănuiam însă că Snowdon frecventa cercurile criminalilor, răspunse femeia. Într-o zi însă am descoperit că o ladă mare de lemn aflată în camera mică a locuinţei noastre din mansardă era plină de o mulţime de instrumente de spărgător; în afară de asta, vizitele prea dese ale unui om cu urechea dreaptă înjumătăţită şi care la prima vedere, nu părea tocmai o poamă bună, îmi dăduseră de bănuit... Într-o seară, când omul acesta a venit iar la soţul meu, crezându-se neascultaţi, avură împreună o convorbire lungă pe şoptite. Când au plecat, i-am urmărit şi am văzut că-şi îndreptau paşii spre locul defăimat din port, unde, cum am aflat mai târziu, veneau tot felul de criminali. A doua zi de dimineaţa am citit că se săvârşise în oraş o spargere mare la o bancă din cele mai însemnate. Şi cum Snowdon nu s-a întors acasă decât foarte târziu, după masă, bănuiala mi se păru întemeiată şi am fost aproape sigură că şi el fusese amestecat în acea spargere. După aceea, l-am mai văzut de multe ori ducându-se spre Locus-Point, la cârciuma marinarilor cu firma „Ancora de aur”... Acestea sunt mărturisirile pe care voiam să vi le fac, domnilor. Poate că veţi izbuti să găsiţi pe Snowdon, criminalul copiilor, în Locus-Point.

— „Ancora de Aur” este un local pe care poliția îl cunoaşte de mult ca pe un loc de întrunire al tâlharilor, răspunse funcționarul de la poliție. Dar mai multe razii făcute acolo n-au dat nici un rezultat căci fără îndoială criminalii care se duc acolo sunt înştiințați întotdeauna de venirea poliției. Din nenorocire, există şi în poliția noastră indivizi care au legături cu lumea interlopă. Cu toate acestea, se pare că lucrul cel mai bun ar fi să facem o nouă razie la „Ancora de Aur”

— Bineînțeles, răspunse Holmes, sunt cu totul de părerea dumitale şi nădăjduiesc că, dacă vom avea destulă prevedere, ucigaşul va cădea în noaptea aceasta în mâinile noastre. Vor fi de ajuns câțiva polițişti buni pentru a-l prinde nu numai pe criminalul grozav care mi-a scăpat astă-seară, dar şi pe ceilalți tâlhari care îşi au ascunzătoarea la „Ancora de Aur”

Polițistul fu de aceeaşi părere cu Holmes şi-n curând plănuiră totul. După câteva minute, pe când doamna Snowdon se întorcea acasă, o mică trupă de zece polițişti, întovărăşită de cei doi detectivi londonezi, se îndrepta spre Locus-Point.

Când ajunseră aproape de cârciuma „Ancora de Aur”, Holmes hotărî cu conducătorul micii trupe de polițişti, toți înarmați cu revolvere, să-l lase pe el şi pe Harry să intre singuri în localul suspect şi să-l urmeze numai după ce-l va chema printr-un semnal

anume hotărât, din fluier.

Apoi el şi cu Harry se duseră pe o stradă dosnică şi întunecoasă, prin care, după părerea lor, se putea intra în odăile din dos ale unei case singuratice din port, în care se aflau sălile cârciumii marinarilor, încă atât de frecventată la o oră aşa de târzie. Bănuiala lui nu-l înşelase.

După ce străbătură strada întunecoasă, cei doi ajunseră la un zid nu tocmai înalt ce împrejmuia curtea localului „Ancora de Aur". Cu puțină osteneală, cei doi detectivi reuşiră să se cațere pe zid şi să sară apoi în curtea întunecoasă. Aici, atenția le fu atrasă la început de o lumină ce ieşea printre obloanele unei ferestre de la o încăpere de la etajul de jos, ce da în curte.

Ei se furişară fără zgomot până la fereastră şi ce văzură prin crăpăturile obloanelor le spori şi mai mult agitația. Apoi se îndreptară repede spre uşa din dos a casei, pe care o deschiseră numaidecât.

Dar oricât de încet sfărâmaseră ei broasca uşii şi pătrunseseră înăuntru, cel care se afla în camera din dos trebuia să fi auzit zgomotul, căci, mai înainte ca cei doi detectivi să fi ajuns la uşa ei, obloanele ferestrei se deschiseră deodată şi un om înalt şi slab, cu barbă roşie, cu fața palidă ca moartea şi brațul strâns legat, sări în curte. Apoi, tocmai în momentul când Holmes şi Han năvăliră afară după el, acesta dispăru printr-o fereastră a

pivniței.

— După el, zise detectivul şi, fără să mai stea mult pe gânduri, sări prin această fereastră a pivniței, dar aşa de încet încât Harry, care-l urmase numaidecât, fu cât pe-aici să-l sară în cap.

Ajungând jos, cei doi detectivi îşi aprinseră felinarele de buzunar şi la flacăra lor, cu toate că era destul de mică, putură să observe cum individul înalt şi uscățiv cu barbă roşie, care nu era altul decât Jeremy Snowdon, ucigaşul copiilor, alerga în sărituri de panteră spre partea din fund. Holmes descoperi numaidecât un mecanism secret şi, apăsând încet cu un deget o bucată de perete, se învârti împrejur şi lăsă să se vadă intrarea unei încăperi despărțită de pivniță. Această încăpere era plină de o mulțime de lăzi şi de baloturi de marfă, printre care abia se putea trece pe nişte cărări înguste.

Criminalul trebuia să se fi ascuns într-una din aceste cărări, după vreo grămadă de lăzi.

Era o mare îndrăzneală să pătrundă cineva prin acele cărări înguste, căci Snowdon putea să stea la pândă undeva şi să se apere fără să fie descoperit.

Holmes vedea bine că aveau de-a face cu un criminal foarte primejdios, iscusit şi încercat, deoarece putuse mereu să le scape până atunci. Dar el şi cu Harry nu ştiau ce era frica, căci în practica

lor îndelungată avuseseră de multe ori de-a face cu asemenea indivizi disperați.

— Tu du-te pe cărarea asta, îi şopti Holmes lui Harry, iar eu mă voi aventura în gaura aceea; la urma urmelor, tot o să dăm de el undeva. Eu cred că Snowdon s-a folosit tocmai de una din aceste două cărări spre a se pune la adăpost.

În clipa următoare, cei doi detectivi londonezi dispărură printre lăzile şi baloturile cu marfă. Trecură câteva minute lungi de tot când, deodată, răsună în partea din fund a încăperii un strigăt puternic, un strigăt înfricoşat, pe care nu-l putea scoate nimeni altul decât Jeremy Snowdon.

Şi chiar criminalul fusese cel care, prins deodată şi pe neaşteptate de Holmes şi de ajutorul său, scoase acel țipăt deznădăjduit.

Căci ascuns în colțul cel mai întunecos, el crezuse la început că izbutise să scape de cei doi urmăritori, când deodată, ei se aruncară asupra lui mai înainte ca să se poată apăra şi-l doborâră la pământ Apoi îl înțepeniră pe loc, punându-l cătuşe la mâini şi la picioare.

Polițiştii aflați în fața cârciumii „Ancora de Aur”, care aşteptau cu cea mai mare nerăbdare semnalul detectivului, fură destul de uimiți când, după scurt timp, îi văzură pe cei doi detectivi londonezi întorcându-se şi ducând cu ei pe ucigaşul legat fedeleş.

De bucurie că izbutiseră în sfârşit să pună mâna pe primejdiosul criminal, ei procedară chiar în noaptea aceea la o razie a sălilor de consumaţie ale cârciumii marinarilor. Apoi îi întovărăşiră pe Sherlock Holmes şi pe Harry Taxon la secţia de poliţie, pentru a-l depune în siguranţă deocamdată aici pe Snowdon, până ce va sosi ordinul prefectului. Acesta fu imediat înştiinţat telefonic pentru a li se spune unde trebuia să fie transportat criminalul.

Chiar în noaptea aceea, Snowdon fu adus în faţa lui Harcourt şi supus unui interogatoriu îndelungat. După ce mai întâi tăgădui, el mărturisi, când Sherlock Holmes îi arătă resturile de cadavru găsite în camera lui şi cămaşa însângerată. Iar după ce doamna Mabel Snowdon fu adusă ca martoră împotriva soţului ei, el recunoscu că nu era numai ucigaşul lui Charley Dauforth, ci şi al celorlalţi băieţi, crime ce îngroziseră luni de-a rândul tot oraşul Baltimore şi împrejurimile.

Peste câteva zile, criminalul îşi ispăşi crima prin moarte, pe scaunul electric.

Domnul James Dauforth, tatăl nenorocitului Charley, fu uşurat aflând că ucigaşul unicului său fiu fusese pedepsit şi fiindcă fusese aşa de nedrept faţă de fratele său şi de soţia acestuia, bănuindu-l de o faptă aşa de mişelească. Aşadar, acesta căută să-şi răscumpere păcatul: domnul Bill Dauforth, scos din fericire la timp din valurile râului

Shesapeake Bay, unde voise să-şi curme viața, deznădăjduit din pricina morții nepotului său, Charley, fu dus la spital, unde stătu multă vreme, să se întremeze. Când ieşi, fratele său îl luă la Rockville, asigurându-i aici, atât lui, soției sale şi sorei acesteia, Mabel, o viață liniştită şi lipsită de griji. Atunci el află că ceasul fiului său, pe care el îl găsise în vasul de pe şemineu şi care-i deşteptase bănuiala asupra fratelui său, fusese lăsat de Charley acasă, în seara aceea de 24 mai.

— Ei, Harry, zise Holmes către tânărul său ucenic, după ce ucigaşul fu predat în mâinile justiției, acum ne putem întoarce mulțumiți acasă, la Londra. A fost mare noroc că la întoarcerea în Baltimore, am văzut afişul poliției, lângă gară, căci astfel am ferit pe doi oameni cinstiți de a ispăşi crimele grozave săvârşite pe nemernicul acela fără pereche, Snowdon. Cred că domnul Harcourt, prefectul poliției, îşi va aduce aminte cu plăcere de noi.

CUPRINS

CAPITOLUL I O ÎNTRERUPERE NEAŞTEPTATĂ A UNEI CĂLĂTORII 4

CAPITOLUL II PRIMELE URME ALE CRIMINALULUI..... 18

CAPITOLUL III INTEROGATORIUL DE LA CÂRCIUMĂ..... 37

CAPITOLUL IV ASCUNZĂTOAREA 47

CAPITOLUL V LUPTA DIN MANSARDĂ 58

CAPITOLUL VI O PLIMBARE PRIMEJDIOASĂ 64

CAPITOLUL VII TRIUMFUL LUI HARRY 70

CAPITOLUL VIII ISPĂŞIREA CRIMEI 79

CUPRINS..... 91

Exemplar gratuit